

JAZZFLITS NUMMER 393**27 FEBRUARI 2023****IN DIT NUMMER:****1 BERICHTEN****4 JAZZ OP DE PLAAT**

AKA Moon, Brussels Jazz Orchestra, Tomer Cohen, Gorilla Mask, David Chesky, John Bailey, Itakiry, Joris Teepe/Rob van Bavel Nguyễn Lê e.a.

14 JAZZ OP HET PODIUM

Zack Lober, Maaïke den Dunnen, Andrew Moreno.

EN VERDER (ONDER MEER):

18 Gonsalves in Holland (H van Eeden)

23 Elmo Hope (Erik Carrette)

29 Europe Jazz Media Chart februari

19,5 JAAR JAZZFLITS**01 09 2003 - 01 03 2023****NR. 394 KOMT 13 MAART UIT****BERICHTEN****Millennium Jazz Orchestra vormt Millennium Youth Bigband**

Het Millennium Jazz Orchestra (MJO) krijgt een jeugdversie, de Millennium Youth Bigband. Dat orkest is bedoeld voor musici tussen de 14 en 23 jaar uit het noorden en oosten van Nederland. Ze komen in blokken een aantal dagen samen om intensief te werken aan repertoire dat wordt gepresenteerd in een aantal concerten in de regio. De jongeren worden begeleid door MJO-musici en docenten van het ArteEZ-conservatorium. De Millennium Youth Bigband staat 31 maart op het podium in De Tor Enschede, een dag later in Domusica, Zwolle en op 2 april in Theater MIMIK in Deventer. Ook neemt het jeugdorkest deel aan het Bigband Festival in Goor op 10 april.

Festival RSL Jazz slaat jaar over

Er zal geen editie 2023 komen van het Roeselare Jazz Festival, kortweg RSL Jazz. "Sinds het ontstaan in 2015 is RSL JAZZ een festival van en met verschillende partners die samen het DNA van het festival bepalen. Door recente wijzigingen in dit team is het niet haalbaar om op korte termijn een kwaliteitsvolle editie op te zetten", aldus de organisatoren op de festivalwebsite. Zij gaan dit jaar een nieuwe organisatie opzetten om in 2024 weer een festival te kunnen presenteren. RSJ Jazz 2022 was vorig jaar mei.

Bekijk rechtsonder op onze website alle nummers van Jazzflits vanaf 2007. Klik hier: <http://www.jazzflits.nl/>

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003**GRAMMY 'BEST NEW ARTIST' VOOR SAMARA JOY**

Samara Joy. (Foto: Shervin Lainez)

Zangeres Samara Joy heeft de Grammy Award voor 'Best New Artist' gekregen. Het is de tweede keer dat een jazz-artiest deze onderscheiding krijgt. Zangeres/bassiste Esperanza Spalding ging Joy in 2011 voor. Samara Joy kreeg tevens de Grammy 'Best Jazz Vocal Album' voor haar album 'Linger Awhile'. De jaarlijkse Grammy Awards werden op 5 februari in Los Angeles voor de 65ste keer uitgereikt.

De andere Grammy Awards in de categorie jazz gingen naar Arturo O'Farrill & The Afro Latin Jazz Orchestra voor 'Fandango At The Wall In New York' (Best Latin Jazz Album); Steven Feifke, Bijon Watson & Generation Gap Jazz Orchestra voor 'Generation Gap Jazz Orchestra' (Best Large Jazz Ensemble Album) en Terri Lyne Carrington voor 'New Standards, Vol. 1' (Best Jazz Instrumental Album). De Grammy Award voor 'Best Improvised Jazz Solo' viel Wayne Shorter & Leo Genovese ten deel voor hun ...vervolg op de volgende pagina linksboven

Vervolg Grammy Awards 2023

bijdrage aan het nummer 'Endangered species' (van het album 'Live At The Detroit Jazz Festival'). Geen Grammy was er voor het Metropole Orkest onder leiding van Jules Buckley. Met als gast Manu Delago was dat met 'Between Us... (Live)' genomineerd in de categorie 'Best Global Music Album'. Die Grammy ging naar Masa Takumi's 'Sakura'. Wel kreeg honorair dirigent Vince Mendoza een Grammy voor een arrangement dat hij voor wijlen Christine McVie schreef van het stuk 'Songbird'. In de prijzen vielen verder Snarky Puppy met 'Empire Central' (Best Contemporary Instrumental Album) en pianist Geoff Keezers 'Refuge' (Best Instrumental Composition).

Eerste namen North Sea Jazz 2023

Vrijdag 7 juli: Alabaster DePlume; Andrew Cyrille Quartet; Bill Frisell FOUR ft. Greg Tardy, Gerald Clayton, and Jonathan Blake; Fergus McCreadie Trio; Jasper Blom Quartet met Pablo Held; Jazz at Lincoln Center Orchestra olv Wynton Marsalis; Kenny Barron Quartet; Kika Sprangers Quintet; Linda May Han Oh; Maria Schneider & Oslo Jazz Ensemble; Mette Rasmussen Trio North; SuperBlue: Kurt Elling & Charlie Hunter with the Huntertones Horns; Terri Lyne Carrington/New Standards.

Kandace Springs is 9 juli in Rotterdam. (Foto: Tom Beetz)

Zaterdag 8 juli: Anna Webber Simple Trio; Fred Hersch, Drew Gress, Joey Baron; Gard Nilssen's Supersonic Orchestra; Jan Garbarek; Kenny Garrett Quintet; Lucas Santana 5tet; Marcus Miller; Trondheim Jazz Orchestra & GURLS; Vloeimans Goudsmit Fraanje 'Fugimundi'.

Zondag 9 juli: Branford Marsalis Quartet; EZRA Collective; **Kandace Springs**; Oded Tzur Quartet; Pat Metheny Side-Eye; Samara Joy; Stanley Clarke N'4Ever; Teis Semey Quintet.

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL MAAKT EERSTE NAMEN EDITIE 2023 BEKEND

De organisatoren van het 46ste North Sea Jazz Festival hebben eind januari een deel van de programmering onthuld. Onder anderen saxofonist Branford Marsalis, trompettist Wynton Marsalis en zijn Jazz at Lincoln Center Orchestra, pianist Fred Hersch, saxofonist Kenny Garrett, Stanley Clarke N'4Ever en gitarist Pat Metheny komen begin juli naar Rotterdam.

Het festival presenteert een aantal speciale projecten. Zo presenteren Maria Schneider & Oslo Jazz Ensemble muziek van het album 'Data Lords', komen Kurt Elling & Charlie Hunter met de Huntertone Horns, brengt Terri Lyne Carrington/New Standards muziek van vrouwelijke componisten (het gelijknamige album werd recentelijk bekroond met een Grammy Award 2023) en is er een reünie van 'Fugimundi' (trompettist Eric Vloeimans, gitarist Anton Goudsmit en pianist Harmen Fraanje). Ook tweevoudig Grammy Award 2023-winnaar, zangeres Samara Joy komt. Evenals aanstormende talenten als saxofonist Alabaster DePlume, saxofoniste Anna Webber, pianist Fergus McCreadie en gitarist Teis Semey. Uit Nederland staan onder anderen op de rol: het Jasper Blom Quartet, het Kika Sprangers Quintet en het Lucas Santana 5tet. Het North Sea Jazz Festival is van 6 tot en met 8 juli 2023 in Ahoy, Rotterdam.

Voor een selectie uit de programmering, zie de kolom hiernaast.

METROPOLE ORKEST BRENGT ALBUM UIT MET WERK VAN VINCE MENDOZA

Onder de titel 'Olympians' verschijnt op 3 maart een album van het Metropole Orkest met louter composities van honorair dirigent Vince Mendoza. Het zijn stukken die hij met het orkest uitvoerde in de 28 jaar die hij aan het Metropole Orkest verbonden is.

'Olympians' is opgenomen toen het orkest wegens corona geen concerten kon geven. Drummer en co-producer Martijn Vink: "Normaal gesproken spelen we elke week een ander project. Nu hadden we ineens de tijd om een aantal van de beste composities van Vince echt uit te pluizen en de ultieme versies op te nemen." De titel komt van Mendoza: "De term 'Olympians' gebruik ik vrij vaak als ik met het Metropole op het podium sta, omdat ik vind dat dit orkest complexe muziek speelt met onwaarschijnlijke gratie, enthousiasme en nauwkeurigheid", zo legt hij op de website uit. "Het voelt zich comfortabel bij verschillende muziekstijlen, wat vrij ongebruikelijk is voor een orkest. Deze opname toont het orkest op het hoogtepunt van hun Olympische vorm." Op het album zijn gastbijdrages te horen van de vocalisten Dianne Reeves en Cécile McLorin Salvant, de saxofonisten Chris Potter en David Binney, percussionist Alex Acuña, en wijlen gitarist Ramón Stagnaro (charango). Maar ook orkestleden soleren, onder wie trompettist Rik Mol, de saxofonisten Leo Janssen en Paul van der Feen, en gitarist Peter Tiehuis.

Steve Turré krijgt German Jazz Trophy 2023

Trombonist Steve Turré krijgt de German Jazz Trophy 2023. Aan deze oeuverprijs is een bedrag van 15.000 euro verbonden. Turré ontvangt zijn trofee op 13 juli in Stuttgart. De prijs wordt sinds 2001 jaarlijks uitgereikt. Eerdere winnaars waren onder anderen pianist Paul Kuhn, zangeres DeeDee Bridgewater, saxofonist Klaus Doldinger en orkestleider Carla Bley.

Jazz Orchestra krijgt junior-bigband

Het Jazz Orchestra of the Concertgebouw (JOC) wordt uitgebreid met een jongere versie van zichzelf bestaande uit muzikanten tussen de twaalf en achttien jaar. Het JONG JOC zal worden geleid door componist, bandleider en musicus Maartje Meijer. De geselecteerde jonge musici komen een weekend bijeen met Pasen. Ze repeteren dan, houden jamsessies en volgen masterclasses van JOC-leden. Na dit weekend zal het JONG JOC een jaar samenblijven en enkele concerten in het land geven.

Twee Nederlandse groepen presenteren zich in Barcelona

De Guy Salamon Group en het duo Sannem Kalfa/Teis Semey mogen zich op 17 maart presenteren tijdens Jazz I Am in Barcelona. Dit evenement is bedoeld om jazzprofessionals te laten kennismaken met de Spaanse jazzscene. Ook een aantal buitenlandse formaties verzorgen een kort optreden (een showcase). De eerste editie van Jazz I Am was in 2019. Sindsdien vindt het jaarlijks plaats.

Vergeeten opnamen Chet Baker op cd uitgebracht

In april, zo'n 35 jaar na zijn dood, komt een cd uit met vergeten opnames van trompettist Chet Baker. Het betreft registraties voor het radioprogramma Nine O'Clock Jazz van de KRO, gemaakt in de Vara-studio. Een deel werd indertijd in het door Lex Lammen gepresenteerde programma uitgezonden, een deel niet. Baker speelde twee keer in kwartetvorm: in april 1979 met pianist Phil Markowitz, bassist Jean-Louis Rassinfosse en drummer Charles Rice en in november van hetzelfde jaar met de Nederlandse begeleiders pianist Frans Elsen, bassist Victor Kaihatu en drummer Eric Ineke. De dubbel-cd is getiteld 'Blue Room' en wordt met een boekje geleverd met bijdragen van onder anderen Jeroen de Valk en Edwin Rutten, de producer van de sessies.

Vlnr. Federico Calcagno, Roniek Roa Espinosa en Koen Boeijsinga. (Fotograaf: Jaap Kroon)

STUDENTEN CONSERVATORIUM A'DAM WINNEN KEEP AN EYE THE RECORDS 2023

Het Federico Calcagno Octet, Ronny DeCarlo en Koen Boeijsinga's MOA hebben 26 januari in het Bimhuis (Amsterdam) het concours Keep an Eye The Records 2023 gewonnen. Ze mogen als prijs een album maken (ter waarde van 10.000 euro). Het Federico Calcagno Octet en Ronny DeCarlo zijn bands van de jazzafdeling van het Conservatorium van Amsterdam en in Koen Boeijsinga's MOA speelt een alumnus van dat conservatorium mee.

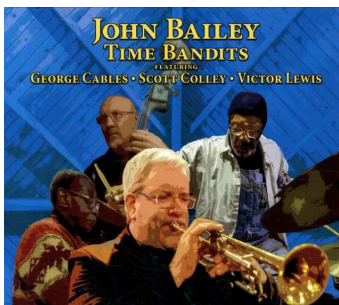
Voor The Records 2023 was een recordaantal van 95 aanmeldingen van acht verschillende conservatoria in Nederland ontvangen. Na een voorselectie konden zeven finalisten in het Bimhuis voor een vakjury spelen. De juryleden Glenn Gaddum, Michael Moore, Suzan Veneman, Mirjam Visser en Brent Oostrum kozen na ruim beraad de drie winnaars. Ze krijgen niet alleen een geldbedrag, maar ook coaching en geven volgend jaar een serie concerten op Nederlandse jazzpodia. De jury 'genoot van de prachtige gelaagdheid in de muziek' van het Federico Calcagno Octet, "het voelde alsof alle bewegende onderdelen als puzzelstukjes in elkaar pasten en het geheel was perfect in balans". Koen Boeijsinga's MOA maakte indruk door 'authenticiteit en overtuigingskracht'. "De muziek zit vol energie en opwindend en we kunnen niet wachten om te horen hoe de plaat gaat klinken!", aldus de jury. Ronny deCarlo "voelde als een échte band. De presentatie was fantastisch en de band-sound fris". De jury genoot van het speelplezier 'dat van het podium afspatte'. De albums van de winnende formaties worden begin 2024 tijdens Keep an Eye The Records 2024 gepresenteerd.

Jazzprijs naar Jutta Hipp genoemd

Een nieuwe Duitse jazzprijs eert pianiste Jutta Hipp. Zij maakte in de jaren vijftig ook naam in de VS en nam drie platen voor het label Blue Note op, waarvan een samen met saxofonist Zoot Sims. Hipp werd in 1925 in Leipzig geboren (ze overleed in 2003 in de VS), vandaar dat de prijswinnaar in de deelstaat Saksen moet wonen en werken. Er zullen een compositieprijs en een improvisatieprijs ter grootte van elk 3.500 euro worden uitgereikt. En een 'Ehrenpreis' waaraan geen geldbedrag is verbonden. De eerste Jutta Hipp Preisen worden in juni in Dresden uitgereikt.

JAZZ OP DE PLAAT

JOHN BAILEY
Time Bandits
 Freedom Road Records

Een bekende uitspraak van Clint Eastwood is: er zijn maar twee kunstvormen die echt in Amerika zijn uitgevonden: de western en de jazz. In het grote Amerika met z'n 330 miljoen inwoners en degelijke jazzopleidingen is het statistisch niet verwonderlijk dat er talloze topmusici uit deze bakermat voortkomen, ook waar we althans in Europa nog nooit van hebben gehoord. Met zoveel kwaliteit en een eindeloze stroom van uitgebrachte platen valt het toch niet mee om op te vallen.

Trompettist John Bailey is ook zo'n doorgewinterde alleskunner die al vier decennia op hoog niveau meedraait. Er is weinig dat hij niet in z'n broekzak heeft: traditionele jazz, rhythm 'n blues, pop, klassiek, salsa: hij heeft het allemaal gedaan. In zijn jonge jaren speelde hij al in de bigband van Buddy Rich, maar later ook in het orkest van salsero Ray Barretto. In de liner notes valt te lezen dat hij op meer dan zeventig albums heeft gespeeld. Daarnaast heeft Bailey een reputatie als leraar: hij doceerde onder meer op verschillende opleidingen in Florida.

Hoe klinkt dat als zo'n crack nu eens onder eigen naam een (derde) plaat gaat maken? Nou, steengoed vind ik! Trompet-technisch valt er geen speld tussen te krijgen: zijn geluid is schoon, warm, briljant en zuiver, hij heeft power en een uitstekende hoogte, zijn lijnen zijn qua timing en notenkeuze uiterst genietbaar, en de werken van eigen hand putten uit de rijkdom die zo'n veelomvattende carrière oplevert. Je hoort grappige Woody Shaw-achtige grillige thema's, maar ook een relaxt hard-bop-bluesje à la Lee Morgan. Als het gaat om de bezieling (niet onbelangrijk) vind ik dat die in de ballads het best tot uitdrukking komt. Met een mooie toon en ingehouden frasering blijkt dat hij meer in huis heeft dan het volspuiten van de schema's met stoere lijnen. In een van die ballads ondersteunt hij zichzelf door op de flugelhorn tweede stemmen te spelen, en dat is werkelijk prachtig.

Baileys sidemen zijn van vergelijkbaar kaliber. Pianist George Cables, bassist Scott Colley en drummer Victor Lewis: met een Google-search kom je erachter dat ook zij naast de allergrootste namen hebben gestaan. Het album is getiteld 'Time Bandits', en dat valt zowel te koppelen aan de ritmiek van de stukken als aan de geschiedeniscomponent. Ritmisch wordt er zeer inventief gespeeld. Zo komen we onder meer een echte zogenoemde 'second line groove' tegen waar een soort spannende 'stretch' in zit - geen kattenpis om te spelen. Terug in de tijd gaan we ook: het mooie 'Long ago and far away' is van standard-koning Jerome Kern, een ander stuk refereert aan de hoogtijdagen van de bebop van Dizzy Gillespie, en we komen in een jazzy jasje ook zowaar 'She's leaving home' van The Beatles tegen.

Opgenomen in de Van Gelder studio's (waar de aloude Blue Note platen geboren werden) is dit een album waar het vakmanschap van de heren prachtig op verklankt wordt.

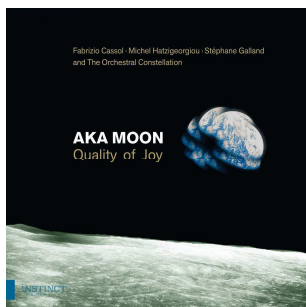
Bart Noorman

Bezetting:

John Bailey (trompet, flugelhorn),
 George Cables (piano),
 Scott Colley (bas),
 Victor Lewis (drums).

John Bailey live in Smalls Jazz Club (NYC, 2022):
<https://bit.ly/3XUUTSJ>

AKA MOON Quality Of Joy Outhere Music

Het dertigjarige Belgische trio Aka Moon blijft zichzelf telkens opnieuw uitvinden. Na het verrassende 'Opus 111', met hun visie op Beethoven, van twee jaar geleden, ligt er nu alweer hun 24ste album: 'Quality Of Joy'. Het cd-boekje vermeldt allerlei boeken die ten grondslag hebben gelegen aan de composities van saxofonist Fabrizio Cassol, maar uiteindelijk is het toch de muziek die moet overtuigen. Allereerst is er een extra klep aan het instrument van Cassol toegevoegd, die een extra stap tussen de B en de Bes produceert. Dat biedt de saxofonist de gelegenheid om aan zijn notenreeksen iets ongrijpbaars te geven. Verder nodigde de groep gitarist Bert Cools uit om het 'sound design' van de plaat voor zijn rekening te nemen. Het resultaat is een rijke, atmosferische klankomgeving met smaakvolle elektronica, vaak extra onderstreept door de cello van Adèle Viret, die het spel van het trio aanvult en uitdiept. Ten slotte is nog een aantal van de beste koperblazers van België ingehuurd om de arrangementen bij Cassols composities te spelen. Deze fraaie sectiestukken roepen soms de geest van het late werk van Gil Evans op. Bijzonder zijn de twee euphoniums (Michel Massot en Niels van Heertum) in 'Where are the angels?', waartegen de sax van Cassol en de sirenenzang van Claron McFadden duidelijk maken waarom het stuk zo heet. De opnamen voor het album namen maar liefst negen maanden in beslag, maar dat is het zeker waard geweest.

Herman te Loo

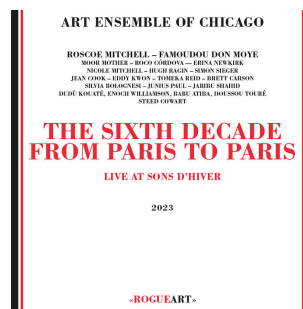
Bezetting:

Fabrizio Cassol (altsax, composities), Michel Hatzigeorgiou (basgitaar), Stéphane Galland (drums) + Claron McFadden (zang), Amir ElSaffar, Laurent Blondiau, Pierre-Antoine Savoyat, Jean-Paul Estiévenart (trompet), Nathan Surquin (trombone), Michel Massot (euphonium, trombone), Niels van Heertum (euphonium), Bert Cools (gitaar, synthesizer, sound design), Miles Okazaki, Rodriguez Vangama (gitaar), Adèle Viret (cello), Simon Groppe (keyboard), João Barradas (accordeon, accordeonsynthesizer).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://outhere-music.com/en/albums/quality-joy>

ART ENSEMBLE OF CHICAGO The Sixth Decade: From Paris To Paris Rogue Art

Na het overlijden van trompettist Lester Bowie (1999), bassist Malachi Favors (2004) en rietblazer Joseph Jarman (2019) bestaat de kern van het Art Ensemble Of Chicago (AEOC) alleen nog uit rietblazer Roscoe Mitchell (82) en slagwerker Famoudou Don Moye (76). Het tweetal zorgt er echter wel voor dat er gasten worden uitgenodigd om de muziek van het unieke ensemble in leven te houden. Zo ook voor dit bijzondere concert om te vieren dat de verbintenis tussen het AEOC en Parijs zijn zesde decennium inging. Op 7 februari 2020 stond er een flinke hoeveelheid muzikanten op het podium om de muziek van het AEOC tot klinken te brengen. Het openingsstuk, 'Leola', lijkt op kamermuziek, met de traag ontvouwende melodielijnen van de strijkers, blazers en twee klassiek geschoolde zangers. 'Spoken word'-artiest Moor Mother zorgt voor een indrukwekkende tekstbijdrage. Hoeveel pijlen het AEOC op zijn boog heeft, wordt gaandeweg duidelijk. Zo horen we open improvisaties, met de karakteristieke kleine geluidjes, maar ook Afrikaanse ritmes, uit het instrumentarium van Moye en vier andere slagwerkers. Er zijn nieuwe composities, maar ook beproefde, zoals 'Variations and sketches from the bamboo terrace', dat Roscoe Mitchell ooit als gast met het Maarten Altena Ensemble uitvoerde, en de 'greatest hit' van de groep: 'Odwalla'. Naast tempoloze klankimprovisaties vinden we een stukje abstracte 'stride' van pianist Brett Carson en een subliem dansbaar 'Funky AEOC' met Jaribu Shahid op basgitaar. Het Franse label Rogue Art liet het gelukkig allemaal vastleggen, want de muziek van het AEOC is zo levendig dat we misschien nog wel zullen meemaken dat het ensemble een zevende decennium in Parijs in zal gaan. **Herman te Loo**

Bezetting:

Roscoe Mitchell (sopraninosax, altsax), Famoudou Don Moye (drums, percussie) + Moor Mother (spoken word), Erina Newkirk, Roco Córdova (zang), Hugh Ragin (trompet, bugel, percussie), Simon Sieger (trombone, tuba), Nicole Mitchell (fluit, piccolo), Jean Cook (viol), Eddy Kwon (altviool), Tomeka Reid (cello), Brett Carson (piano), Silvia Bolognesi, Junius Paul (bas), Jaribu Shahid (bas, basgitaar), Dudù Kouaté, Enoch Williamson, Babu Atiba, Doussou Touré (percussie), Steed Cowart (dirigent).

Luister hier naar tracks van de dubbel-cd:

<https://bit.ly/3ZaIQD4>

CLINT BAHR
Puzzlebox
MoonJune Records

Een kleine twintig jaar geleden was het titelloze debuutalbum van het New Yorkse trio TriPod een van de eerste uitgaven op het MoonJune-label. De basgitarist van de band, Clint Bahr, komt nu eindelijk met een vervolg. Hij presenteert zich op deze soloplaat als multi-instrumentalist en nodigde een aantal interessante gasten uit om muziek met hem te maken. 'Puzzlebox' laat twee kanten van zijn muzikale wereld zien: die van de progrock en van de improvisatie. Voor wat het eerste betreft: het album bevat een paar goede songs in de traditie van bands als King Crimson en Van der Graaf Generator. Het is daarbij mooi dat Bahr de beschikking had over twee beeldbepalende muzikanten van beide bands: violist David Cross uit de eerstgenoemde band en saxofonist David Jackson van de tweede. Voor de improvisaties deed Bahr een beroep op een aantal door de wol geveerde jazzmuzikanten, zoals pianiste Marilyn Crispell en trombonist Dick Griffin. Door de eigenwijze en open muzikale instelling van Bahr wordt hun bijdrage niet ingebed in een typische jazzomlijsting. 'Plate' en 'As tympani melt in the Greek heat' zijn atmosferische stukken, met de melodische basgitaarlijnen als ruggengraat. Om het smaakmengsel helemaal compleet te maken, opent en sluit 'Puzzlebox' met twee Indiaas getinte nummers met sitar, tambura en fluit/viool. Het maakt het album misschien wat diffuus, maar de variatie heeft ook wel wat aantrekkelijks. Bovendien krijg je een goed beeld van een muzikant die veel pijlen op zijn boog heeft.

Herman te Loo

Bezetting:

Clint Bahr (basgitaren, gitaar, Chapman stick, mello-tron, synthesizers, piano, harmonium, tambura, percussie, zang) + Colin Carter (zang), Stephanien Feyne (stem), Dick Griffin (trombone), David Jackson (fluiten, saxen), Jeff Schiller (saxen, klarinetten, hobo), David Cross (viool, altviool), Dan Parkington (sitar, viool), Peter Banks (gitaar), Marilyn Crispell (piano), Mike Hough, Billy Ficca (drums).

Luister hier naar het nummer 'New Design':
<https://bit.ly/3xK1SDy>

BANDLER CHING
Coaxial
Sdban

Het Belgische label Sdban grossiert momenteel in avontuurlijke bands die zich op het snijvlak van jazz, dance, pop en elektronica bevinden. Het jonge Brusselse kwartet Bandler Ching is daar weer een voorbeeld van. Hoewel bandleider Ambroos de Schepper saxofoon speelt, doet hij dat niet op een manier die je van een jazzmuzikant verwacht. Zijn melodieën en solo's zijn ingepast in het geheel van de tracks op dit debuutalbum, 'Coaxial'. Het algemene gevoel van de cd is van een elektronisch vormgegeven, atmosferische plaat. De vaak gevormde saxpartijen zijn daar slechts een element in, net als de drijvende basgitaar van Federico Pecoraro en de keyboards van Alan van Rompuy. Hoewel veel van de nummers dansbaar zijn, kiest Bandler Ching niet voor de weg van de minste weerstand. Invloeden van de Neue Deutsche Welle (in 'Awpril'), vintage elektronische muziek uit de jaren zestig en zware industriële beats à la Cabaret Voltaire ('Delice') zijn bepaald niet voor de hand liggend. Voeg daarbij de bijdrage van gastrapper Vieze Meisje ('RoodGroen') en de spoken word van Lou Wery ('Delice') en dan mogen we 'Coaxial' gerust een intrigerend debuut noemen.

Herman te Loo

Bezetting:

Ambroos de Schepper (saxen, keyboards), Alan van Rompuy (keyboards), Federico Pecoraro (basgitaar), Olivier Penu (drums, percussie).

Kijk en luister hier naar 'Awpril':
<https://youtu.be/bAHU2ytAFNQ>

**BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA
& CAMILLE BERTAULT Gainsbourg
BJO Records**

De Franse zangeres Camille Bertault is hier nog geen grote naam. Haar enige optreden in ons land was - zover ik kon vinden - in 2019. In Frankrijk en Duitsland bewandelt ze al wel de weg naar faam. Ze maakte onder haar eigen naam vier albums voor Sony en ACT met niet de minste Franse en Amerikaanse jazzmusici. Dit is haar vijfde samen met het Brussels Jazz Orchestra (BJO), dat dit album in eigen beheer uitgeeft.

Camille zingt de liedjes van Serge Gainsbourg, uiteraard in het Frans. De dichter-songwriter Gainsbourg (1928-1991) was berucht om zijn controversiële en provocatieve liedjes en gedrag, en werd zelfs geboycot met zijn door Jane Birkin gezongen hijgerige song 'Je t'aime moi non plus'. Het cd-hoesje verwijst naar Birkins befaamde zwoele foto's in Vogue en Harper's Bazaar. Het BJO heeft gekozen voor de minst controversiële liedjes, die overigens soms best nog een beetje ondeugend en een tikkeltje dubbelzinnig zijn, of waarin hij zijn liefde voor (te) jonge meisjes ('Élisa') belijdt of zijn verlangen naar de dood ('Le Poinçonneur'). Camille Bertault is de perfecte jazzvertolker voor deze liedjes. Haar benadering komt rechtstreeks uit de traditie van het Franse chanson waardoor haar frasering een typisch Frans karakter krijgt. Zelfs als ze scat met een knipoog naar Eartha Kitt en Blossom Dearie. De teksten worden met grote precisie gezongen, beter gearticuleerd en verstaanbaarder dan bij menig Engelstalige liedje het geval is. Haar klasieke opleiding heeft haar onmiskenbaar een ongekend zuivere stem opgeleverd. Die stem is maanden later dan het BJO van leider Frank Vaganée opgenomen, en zelfs in een andere studio. Daar is niets van te horen, het is alsof ze samen spelen. Het orkest is in deze opnamen in absolute topvorm en dat is voor een belangrijk deel te danken aan de fantastische arrangementen die de uitdagende Gainsbourg-composities laten schitteren en een zetting vormen voor de aantrekkelijke en licht erotische stem van Camille. Met 'Gainsbourg' hebben het BJO en Camille een cd gemaakt om vrolijk van te worden.

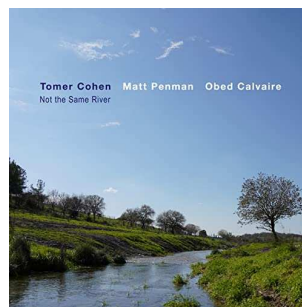
Tom Beetz

Bezetting:

Camille Bertault (zang), Frank Vaganée, Dieter Limbourg, Bart Defoort, Kurt Van Herck en Bo Van der Werf (rietten), Marc Godfroid, Lode Mertens, Ben Fleerackers en Bart De Lausnay (trombone), Serge Plume, Nico Schepers, Jeroen Van Malderen en Pierre Drevet (trompet), Hendrik Braeckman (gitaar), Nathalie Lories (piano), Bart De Nolf (contrabas), Toni Vitacolonna (drums, percussie). Frank Vaganée, Dieter Limbourg, Pierre Drevet, Nathalie Lories en Gyuri Spies (arrangementen).

Bekijk hier een video over het album:
<https://www.youtube.com/watch?v=KalRuG1TrkE>

**TOMER COHEN
Not The Same River
Hypnote Records**

Tomer Cohen is nog jong, maar met zijn 25 jaar een veelbelovende, gepassioneerde en breed georiënteerde gitarist. Tomer werd geboren in de VS, groeide op in Israël en is nu actief in de New Yorkse jazzscene. Cohen studeerde jazz aan het Israëli-sche Conservatorium in Tel Aviv en ging aansluitend met een beurs een opleiding volgen aan de vermaarde New School for Jazz and Contemporary Music in New York, waar hij nog steeds woont en werkt.

Voor zijn eerste album werkt Cohen samen met de ervaren drummer Obed Calvaire en bassist Matt Penman. De plaat heet 'Not The Same River' en bevat acht eigen composities die zich kenmerken door intensieve coöperatie en geen uitsloverij. Cohen demonstreert in alle rust dat hij een meester is in het tegelijkertijd bespelen van zijn gitaar met de vingers én een plectrum. Deze aanpak biedt veel mogelijkheden om melodisch en harmonieus interessante partijen te creëren.

De albumtitel slaat op een uitdrukking van de Griekse filosoof Heraclitus: 'Geen mens stapt ooit twee keer in dezelfde rivier, want het is niet dezelfde rivier en hij is niet dezelfde man'. Cohen: "Dat is de zin die alle composities op het album omvat. We zijn voortdurend in beweging, we veranderen altijd en dat moeten we gewoon accepteren. Deze plaat verbindt verhalen, beelden en mijn levensfilosofieën tot één ding." Het unieke relaas van Cohen is het aanhoren beslist waard.

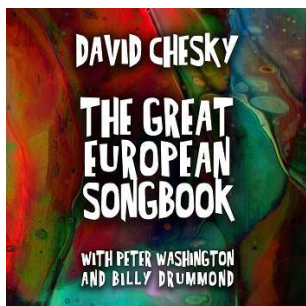
Hans Invernizzi

Bezetting:

Tomer Cohen (gitaar),
Obed Calvaire (drums),
Matt Penman (bas).

Bekijk hier een video over de plaat:
<https://www.youtube.com/watch?v=zuN4h989Nzo>

DAVID CHESKY
The Great European Songbook
The Audiophile Society

Verschillende lezers van dit magazine zullen zich de Franse pianist Jacques Loussier (1934-2019) herinneren, die composities van Johan Sebastian Bach met begeleiding van bas en drums uitvoerde en daar lichtvoetige, tevens goed doordachte, improvisaties over speelde. Een mooie manier om het werk van een grote componist te introduceren bij een ander publiek dan liefhebbers van klassieke muziek. In die lijn kan men het album van de Amerikaanse pianist David Chesky (1956) zien, dat hij met bassist Peter Washington en drummer Billy Drummond heeft opgenomen.

Chesky was en is op een breed terrein actief, van het spelen in jazzrockbands tot het componeren voor symfonieorkest. Nu heeft hij, onder de door hem bedachte noemer 'The Great European Songbook', een aantal tamelijk bekende klassieke stukken onder handen genomen: vijf van Johann Sebastian Bach, twee van Ludwig van Beethoven, een van Frédéric Chopin en een van Johann Strauß II.

De achterliggende gedachte bij een dergelijk project is: "als we kunnen improviseren over songs uit 'The Great American Songbook', waarom doen we dat niet ook over klassieke muziekstukken?". Chesky is, net zo min als Loussier, niet de eerste die jazzversies van klassiek werk maakt. Er bestaat zelfs een 'Classical Fakebook', met 'leadsheets' (sterk vereenvoudigde partijen die alleen een melodielijne en akkoordsymbolen vermelden) van klassieke stukken. Daarmee gewapend kun je als jazzmusicus op tamelijk makkelijke wijze over klassieke stukken improviseren, zelfs als je weinig van klassiek afweet.

Chesky gaat behoorlijk vrij om met het materiaal. Zo laat hij in Fuga nr. 2 (uit Bach's cyclus 'das Wohltemperierte Klavier'), vreemd genoeg, de tweede melodie van de fuga weg en vervangt die door met de linkerhand gespeelde akkoorden, waardoor het fugatisch karakter (de combinatie van verschillende melodielijnen, de essentie van een fuga) geheel verdwijnt. Gevoel voor humor kan hem niet worden ontzegd, aangezien hij de bekende Weense wals 'An der schönen blauen Donau' niet, zoals je zou verwachten, als jazzwals speelt, maar in vierkwartsmaat, als bossa nova. Beethovens 'Ode an die Freude' daarentegen wordt over een twaalf-achtste ritme gespeeld, waardoor die juist weer wel enigszins walsachtig klinkt.

Chesky's benadering behelst in feite vrije impressies of 'hercomposities' aan de hand van de originele klassieke composities, op lichtvoetige wijze uitgevoerd, met geïmproviseerde solo's. Zijn aanpak is niet diepgravend, maar werkt in principe wel. Wie bijvoorbeeld het wereldberoemde 'Für Elise' van Beethoven niet zou kennen, kan door Chesky's versie gaan denken dat dit altijd al een onvervalste bossa nova is geweest.

Ruud Bergamin

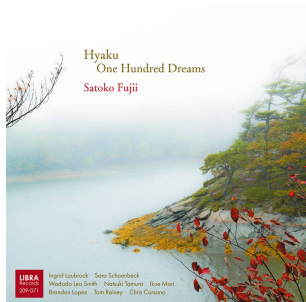
Bezetting:

David Chesky (piano),
 Peter Washington (bas),
 Billy Drummond (drums).

Bekijk dit trio hier live:

<https://bit.ly/3Ev1n41>

SATOKO FUJII
Hyaku: One Hundred Dreams
Libra Records

Of het Guinness Book of Records-waardig is, weet ik niet, maar dit is de honderdste plaat van de Japanse pianist/componiste Satoko Fujii (sinds 1996). Dat het er niet toe doet, is een belangrijker constatering. In de jazz en geïmproviseerde muziek is de wet van de grote getallen immers volkomen irrelevant. Wat wel ter zake doet, is dat Fujii voor de (live-)opname van 'Hyaku: One Hundred Dreams' een uitgelezen ensemble tot haar beschikking had, met oude getrouwen zoals echtgenoot Natsuki Tamura (trompet), landgenote Ikue Mori (elektronica) en drummers Tom Rainey en Chris Corsano. Nieuwe muzikale partners vond ze in bassist Brandon Lopez, saxofoniste Ingrid Laubrock en fagottiste Sara Schoenbeck. Deze laatste is een belangrijke kleurende stem in het nonet, die in het eerste deel van de vijfdelige suite 'One hundred dreams' al een flinke a capella solo krijgt. Fujii ruimt sowieso veel soloplekken in voor haar muzikanten, of laat ze duetteren, zoals de drummers tegen het eind van 'Part one' en de trompettisten in 'Part two'. Dat laatste is een genot, omdat Tamura en grootmeester Wadada Leo Smith heel verschillende stijlen hebben. De opbouw van de delen van de suite is telkens verschillend, soms openend vanuit een ensemblestuk (zoals de laatste twee delen), soms vanuit verstilde improvisaties (zoals Fujii's eigen twinkelende pianospel bij de start van de compositie). De bandleider is overigens weinig op piano te horen (eigenlijk alleen in het eerste en laatste deel); blijkbaar hield ze zich bezig met dirigeren en de improvisaties vormgeven. En haar nieuwste droom? Haar 101ste plaat maken in 2023. Die zal vast ook wel weer boeiende muziek opleveren.

Herman te Loo

Bezetting:

Natsuki Tamura, Wadada Leo Smith (trompet), Sara Schoenbeck (fagot), Ingrid Laubrock (tenorsax), Satoko Fujii (piano, composities), Ikue Mori (elektronica), Brandon Lopez (bas), Tom Rainey, Chris Corsano (drums).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://bit.ly/3kfQFHI>

GORILLA MASK
Mind Raid
Clean Feed

Na dertien jaar en vier albums lang te hebben gebouwd aan een eigenzinnig oeuvre, gooit het Berlijnse trio Gorilla Mask het met 'Mind Raid' over een andere boeg. Waar voorheen composities van saxofonist Peter van Huffel op de hoes prijkten, staan nu de namen van alle drie de muzikanten. Tijdens de coronapandemie besloot de groep om collectiever te gaan werken. Dus ook bassist Roland Fidezius en drummer Rudi Fischerlehner droegen fragmenten bij om nieuwe stukken mee op te bouwen. De tracks waarmee het nieuwe album is gevuld, klinken daardoor opener en episodischer dan we van de band gewend zijn. Nummers als 'Do what we can' en 'Centrifuge' openen nog wel met de typische hamerende ritmiek en de gillende sax, maar wat volgt gaat andere richtingen uit. Het lange 'Demon durge' start met elektronica, bekkengekletter en voorzichtige basnoten, maar heeft wel dezelfde rauwe, duistere esthetiek van het oudere werk. Halverwege duikt er dan toch een groove op, met een maniakale saxpartij, gevolgd door opnieuw een open stuk met haast pijnlijk hoge fluittonen. De grote afwisseling maken van 'Mind Raid' een verrassende plaat, die toch ontegenzeggelijk het werk van Gorilla Mask is.

Herman te Loo

Bezetting:

Peter van Huffel (altsax, baritonsax, elektronica), Roland Fidezius (basgitaar, effecten), Rudi Fischerlehner (drums, percussie).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://bit.ly/3SkiUBk>

ITAKIRY
Itakiry
SONNA Records

De nieuwste productie van SONNA Records, het eigen label van vocaliste Sanna Rambags werd gemaakt door haar soulgenoot Chiara Schönfeld. De liedjes van de Zwitserse singer-songwriter Schönfeld en de manier waarop zij die zingt zijn anders dan van Sanna Rambags, maar bevinden zich wel in dezelfde sfeer. Schönfeld heeft een kristalheldere stem en zingt met de zuiverheid van bronwater. Het is een genot om zo'n mooie stem te horen. Het ritmetrio van Itakiry, genoemd naar haar derde voornaam en dat 'water dat uit de rotsen stroomt' betekent, komt ook uit Luzern en staat volledig in haar dienst. De introspectie wordt onderstreept doordat het trio op kousenvoeten door de composities gaat. Bas, drums en piano stippen de noten voorzichtig aan om breuk in het fragiele bouwwerk te voorkomen. Meestal zingt Schönfeld haar eigen teksten met woorden, regelmatig ook zingt ze tekstloos waarbij de sound het verhaal vertelt. De muziek meandert langzaam, behoedzaam en gevoelig door de liedjes. De thematiek is gericht op haar leeftijdgenoten: twintigers en dertigers. Alles draait om de liefde of beter gezegd om de problemen, verwachtingen en teleurstellingen die daarmee samenhangen. Deze recensent heeft een leeftijd bereikt waarbij hij deze thematiek lang geleden achter zich heeft gelaten en weet dat die prins op het witte paard niet komt en niet bestaat. Maar ook Chiara Schönfeld weet inmiddels dat twinkelende ogen soms voor de show zijn en verliefdheid een projectie van je eigen hoop. Maar uiteindelijk komt alles wel goed. Wanhoop niet maar geniet van deze prachtige muziek.

Tom Beetz

Bezetting:

Chiara Schönfeld (stem),
 Xavier Almeida (piano),
 Francesco Losavio (contrabas),
 Maris Egli (drums),
 Kristin Berardi (achtergrondstem).

Bekijk en beluister hier 'The sailor song' live:
<https://www.youtube.com/watch?v=Y6INjGtbjgA>

KAISERS NEW WORLD
Nighttrain
Calygram Records

Accordeon en jazz. Het is een prima combinatie. Ook de Russische variant van de accordeon, de bayan, leent zich perfect voor het genre, zo bewijst Valentin Butt op 'Nighttrain', het debuut van het kwartet Kaisers New World. Frank Kaiser is een zeer ervaren Duitse jazzgitarist, afkomstig uit de voormalige DDR-plattelandsprovincie Thüringen. Hij voelt zich zeer verwant met de natuur en spiritualiteit en dat hoor je terug in zijn acht composities op de eersteling van het kwartet.

Kaiser speelt behalve met Butt samen met Lukas Growe op bas en Hans Otto op drums. In één track, '1001' getiteld, horen we de stem van de Poolse gastsoliste Karolina Tryballa, die een tekst declameert in haar moedertaal. Helaas zal de inhoud ervan voor niet-Poolssprekende luisteraars onverstaaanbaar zijn en dat is jammer. In de liner notes wordt zij omschreven als 'Scheherazade', maar ook dat zegt weinig. De bijdrage van Karolina schiet nu ten dele zijn doel voorbij.

In muzikaal opzicht is Kaisers kwartet veelzijdig en ambachtelijk ijzersterk. Butt is een virtuoos op zijn instrument en duelleert aangenaam met de gitaar van Kaiser. Frank noemt zijn groep 'een speeltuin voor volwassenen' en het spelplezier is inderdaad duidelijk aanwezig in de mix van jazz, groove, rock en wereldmuziek. Kaiser schrijft melodisch en ritmisch krachtige stukken en biedt veel ruimte aan zijn medemusici om een eigenzinnige bijdrage te leveren aan het hechte en strakke groepsgeluid.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Frank Kaiser (gitaar),
 Valentin Butt (accordeon),
 Hans Otto (drums),
 Lukas Growe (bas),
 + Karolina Tryballa (vocals).

Bekijk hier een video van het titelnummer:
<https://www.youtube.com/watch?v=EBD8KQ19reY>

KARAYORGIS/McBRIDE/GRAY
The Hasaan, Hope & Monk Project
Driff Records

De Amerikaanse pianist Hasaan Ibn Ali was tot voor kort alleen bekend van één plaatopname, 'The Max Roach Trio, Featuring the Legendary Hasaan' (1965). Hij maakte daarna voor Atlantic nog een album dat op de plank bleef liggen en bij een brand verloren leek te zijn gegaan. Twee jaar geleden dook die plaat, 'Metaphysics' echter ineens op. Voor de Griekse Amerikaan Pandelis Karayorgis was dit een mooie aanleiding om de composities op dat album uit te zoeken en zelf op de plaat te zetten. Voor 'The Hasaan, Hope & Monk Project' combineerde hij vier van die stukken met werk van Monk en Elmo Hope (zie ook pag. 23 en verder in deze Jazzflits). Hasaan was namelijk een groot bewonderaar van deze laatste, onderbelichte pianist/componist. Dat Karayorgis een goed gevoel heeft voor eigenwijze pianisten hadden we al eerder kunnen vaststellen. Zijn trio, met bassist Nate McBride en drummer Luther Gray, is een 'working band' met al heel wat muzikale kilometers op de teller, en dat is te horen. De bas-vamp waarmee 'Atlantic ones' (van Hasaan) opent, of de kamelengang van Hope's 'Stars over Marrakesh' zijn fraaie voorbeelden van de eigen draai die het drietal aan de stukken geeft. In Hasaans 'Epitome' horen we de invloed van Monk (zelfs op de titel) en in de uitvoering is een verwantschap tussen Karayorgis en Misha Mengelberg hoorbaar. Het album stemt enerzijds wat droevig omdat Hasaan, Hope en Monk niet meer onder ons zijn, maar anderzijds hebben we nu gelukkig Pandelis Karayorgis nog.

Herman te Loo

Bezetting:

Pandelis Karayorgis (piano),
 Nate McBride (bas),
 Luther Gray (drums).

Luister hier naar de openingstrack van de cd:
<https://bit.ly/3IIMWM8>

BILL LAURANCE & MICHAEL LEAGUE
Where You Wish You Were
ACT

Bill Laurance & Michael League ACT
 Where You Wish You Were

Wie Bill Laurance en Michael League zegt, zegt Snarky Puppy, het funky swingende jazzrockcollectief, dat er een specialiteit van heeft gemaakt om met publiek in de studio live op te nemen. Snarky Puppy is in zijn bijna twintigjarige bestaan heel groot geworden en trekt moeiteloos 12.500 bezoekers in de Wembley Arena. Tegenover dat grote succes wilden Laurance (toetsen) en League (elektrische bas), oprichters en leden van het eerste uur, iets heel anders zetten, iets kleins en intiems, iets dat ze met zijn tweeën konden doen. Ze gingen compleet akoestisch. Laurance op een akoestische piano, die alleen is geprepareerd met extra vilt om de snaren meer te dempen. League op een aantal akoestische snaarinstrumenten, waaronder voornamelijk de ud (arabische luit), maar ook een fretloze akoestische gitaarbas en bariton gitaar. Het mooie van de akoestische snaarinstrumenten is dat je de snaren en de vingers op de snaren letterlijk kunt horen. Muziek in zijn meest pure vorm, zonder tussenkomst van veel elektronica. De samenwerking van deze longtime muzikale vrienden biedt hun met deze instrumentatie de gelegenheid intiem, fragiel, maar vooral ook helder te zijn. Het zijn een piano, een snaarinstrument en twee geweldige muzikanten. Het ontbreken van een slagwerker dwingt hen het ritme in hun composities te zoeken en dat doen beide heren naar hartelust. Daarbij verloochenen ze hun jazzrock-roots niet. Het gebruik van de niet westerse snaarinstrumenten betekent geenszins dat het gaat over etnische muziek. League heeft zich een geheel eigen, onconventionele stijl aangeleerd op de ud. Het leidt tot prachtige verstilde en soms heftig swingende miniatuurtjes (Bricks) die in niets doen denken aan de knallende muziek van Snarky Puppy. Ik ben heel blij met dit intieme uitstapje van de heren.

Jaap Lampe

Bezetting:

Bill Laurance (akoestische piano en stem),
 Michael League (ud, fretloze akoestische gitaarbas,
 fretloze baritongitaar, ngoni en stem).

Luister hier naar het nummer La Marinada:
<https://www.youtube.com/watch?v=SOBg1N9SHGo>

NGUYÊN LÊ TRIO
Silk And Sand
ACT

Nguyễn Lê Trio
 Silk and Sand
 Chris Jennings
 Rhani Krija

Op de een of andere manier behoort de Franse gitarist Nguyễn Lê in ons land niet tot de meest genoemde jazzgitaristen. Het platenlabel ACT weet beter. Sinds 1990 heeft Lê als vlaggenschip van ACT een exclusief contract met dit indrukwekkende jazzlabel en zijn nieuwe album 'Silk And Sand' is alweer zijn twintigste album als leider. Consequent wordt hij een Vietnamese gitarist genoemd, maar dat is feitelijk onjuist. Lê is een geboren en getogen Parijzenaar, en alleen zijn naam en zijn ouders verdienen de titel Vietnamees. Ik ken vrijwel geen muziek waarin zo veel verschillende culturen tot een nieuw en uniek verhaal worden vertaald, maar juist Aziatische en in het bijzonder Vietnamese muziek spelen hierbij een ondergeschikte rol. De invloeden die van buiten Frankrijk zijn te horen komen veel meer uit Afrika, het Midden-Oosten en Midden- en Oost-Europa. Al die invloeden zijn met elkaar vermengd tot een onherkenbaar geheel van nieuwe klanken. Klanken die op hun beurt weer onderdeel worden van de overheersende avant-garde pop, jazz en blues waarmee Nguyễn Lê met niets en niemand te vergelijken muziek maakt. De Armeense duduk, de Indiaase bansuri fluit en de West-Afrikaanse gumbri (luitachtig percussie-instrument) geven hier en daar zodanige accenten dat je je misschien toch even op een Afrikaanse markt of Algerijnse souk waant. Maar toch klinkt het heel anders dan bij de zogenaamde wereldmuziek omdat al die accenten los gezongen zijn van hun oorsprong en geïncorporeerd zijn in blues, pop, rock en jazz. Nguyễn Lê heeft voor zijn muziek van alles gebruikt wat hem ter ore is gekomen en in zijn eigen gitaarspel wordt hij vooral geïnspireerd door de muziek van Prince en nog meer door Jimi Hendrix. 'Silk And Sand' is hiermee een topplaat geworden die vele lagen kent en hoe vaak ook gedraaid niet snel zal vervelen. Het zangerige en dromerige geluid van Lê's gitaar, de bluesy licks, de verrassende composities en de meesterlijke uitvoering leveren een gedenkwaardig en magisch album op dat alle conventies van welke fusiemuziek dan ook doorbreekt. **Tom Beetz**

Bezetting:

Nguyễn Lê (gitaar, synthesizer, stem), Chris Jennings (contrabas), Rhani Krija (drums, perc, gumbri, stem) + Sylvain Barou (bansuri, duduk), Miron Rafejlovic (trompet, bugel), Etienne Mbappé (elektrische bas) →

SAMO SALAMON
Rainbow Bubbles
Eigen Beheer

De nieuwe cd 'Rainbow Bubbles' van de Sloveense gitarist Samo Salamon is even eigenzinnig als de vorige recente albums van deze avonturier. Dit keer koos Samo ervoor in de studio te improviseren met een 'range' aan instrumenten. Zijn begeleider is de Israëlische slagwerker Asaf Sirkis, die dertig minuten geïmproviseerde drumtracks aanleverde. Samo maakte er loops van en componeerde in totaal acht lange stukken waarin hij tekeergaat op elektrische en akoestische gitaren met zes en twaalf snaren, op basgitaar en zelfs op een banjo. Samo voegde verder brokjes Moog, synths en piano toe. In een aantal tracks gaat Salamon uit zijn plaat en moet je als luisteraar even doorbijten; in andere nummers klinkt het 'bandje' een stuk ingetogener en tonaler. Maar het blijft spannend wat Samo produceert met zijn 'speelgoed'. Wonderlijk genoeg valt de banjo, die we toch vooral associëren met country en bluegrass, niet uit de toon. Salamon slaagt erin zijn apart opgenomen partijen te laten samensmelten tot één geheel. Het is toch alsof je meerdere muzikanten aan het werk hoort. Salamon mixt elementen van rock, folk, swing, moderne jazz en fusion en creëert zo onmiskenbaar zijn eigen muzikale taal. Die is vaak herkenbaar en goed te verstaan, maar soms helemaal niet. Dan moeten je oren hun best doen om houvast te krijgen op het bijna onaardse klankenpallet dat Samo je voorschotelt. De man beheerst zijn instrumenten en durft nieuwe wegen in te slaan. Hij deed echt alles zelf behalve drummen. Hij tekende namelijk ook voor het mixen en masteren van zijn werk. Het is even wennen, maar 'Rainbow Bubbles' is een geslaagd experiment.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Samo Salamon
 (gitaren, banjo, basgitaar, Moog, synths, piano),
 Asaf Sirkis (drums).

Luister hier naar het nummer 'Shattered':

<https://www.youtube.com/watch?v=TkGAhRA-ncw>

Bekijk hier een video over de Nguyễn Lê-cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=ITJxrwmBWJc>

CARMEN SARS
Aangeraaakt Door Liefde
 Concerto Records

Hoewel de Canadees-Nederlandse singer-songwriter Carmen Sars menige liedtekst schreef voor Ramses Shaffy, Liesbeth List, Willeke Alberti en Ruth Jacott bevat pas haar vierde studioalbum 'Aangeraaakt Door Liefde' uitsluitend Nederlandstalige nummers. Sars blijft in het merendeel van de veertien tracks de jazz trouw, maar zingt ook chansons en pop van eigen hand.

De cd bevat stukken die Sars in het theater ten gehore bracht in de show Aangeraaakt Door Liefde, waaraan onder anderen de radiopresentator Stefan Stasse meewerkte. Met hem vertolkt Sars het liefdesduet 'Omdat jij er bent'. Sars zingt; Stasse beperkt zich tot het declameren van tekst. Het theaterstuk roept herinneringen op aan de liefdevolle samenwerking van Liesbeth List en Ramses Shaffy. De in Vancouver geboren Sars is al vele jaren een bekende naam in het hoofdstedelijke (jazz)muziekwereldje. Ze woont al in Amsterdam sinds 1982. In 1990 werd haar album 'Silent Eyes' bekroond met de Zilveren Harp. Ze maakte daarna nog twee studio-cd's en een live-album. Sars nam haar laatste plaat zelf op in een studio in Amsterdam. Carmen zingt haar rijke teksten met grote souplesse en schakelt moeiteloos tussen jazz, chansons en pop. Ze nodigde voor haar productie een groot aantal bekende Nederlandse (jazz)musici uit haar te begeleiden. Een aantal van hen was ook actief in het theaterprogramma. Haar ondersteuners doen er alles aan Carmen te laten schitteren. Zelf heeft zij geen uitbundigheid nodig om zelfverzekerd en overtuigend over te komen. 'Aangeraaakt Door Liefde' is daardoor een zeer relaxte plaat geworden met ontspannen swingende jazz, loom groovende latin, een handjevol pop en fraaie chansons.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Carmen Sars (zang). Verder werkten mee: Peter Tiehuis, Hans Vroomans, Edwin Schimscheimer, Karel Boehlee, Ruud Breuls, Jan Kooper, Hubert Heeringa, Marc Stoop, Martin Gort, Frans-Jan van der Hoeven, Marcel Schimscheimer, Mozes Rosenberg, Stefan Stasse, Maria Lekranty, Michelle Schimscheimer, Han van Eijk en het Sarah Koch Stringensemble.

Bekijk hier een filmpje over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=eKDLpML0KOk>

JORIS TEEPE & ROB VAN BAVEL
Dutch Connection - The Rutabaga Sessions
 SENA Records

Op het hoesje staat het niet, wel op de downloadversie die ik kreeg van 'The Rutabaga Sessions'. Rutabaga is een knolgewas dat in Zweden in het wild groeit en dankzij de 'Dutch Connection' bij ons als koolraap bekend staat. Koolraap is geen groente die hoog op het verlanglijstje staat en dat maakt het raadselachtig. Want dit duo-album zou bij liefhebbers van jazz - zoals jazz in de jaren zestig en zeventig bedoeld was - juist hoog op de verlanglijst moeten staan. De cd bevat zestien jazzstandards, althans nummers die dat zouden moeten zijn of worden en waarvan meer dan de helft door Teepe en Van Bavel zijn geschreven, aangevuld met net zulke mooie composities van Barry Harris, Kenny Kirkland, Duke Ellington en Mike Stern en twee nummers uit het Great American Songbook. Teepe en Van Bavel vormen een duo zonder drums. Die wordt geen seconde gemist. Van Bavel heeft tientallen, zo niet alle jazzpianisten in zich opgezogen. Van Tommy Flanagan tot Harold Mabern en van Milt Buckner tot Keith Jarrett. Een snuffje van de ene en een scheutje van de ander, subliem gemengd tot een eigenzinnig recept waaraan hij zijn eigen smaak heeft gegeven. Van Bavel is niet zuinig met noten, springt soms als een hard kwispelende hond swingend alle kanten uit. Maar Joris Teepe is het baasje dat de lijn laat vieren waar het kan en hem strak houdt waar dat nodig is. Velen weten dat Teepe jaren in New York woonde en met de grote jongens speelde, weinigen dat hij alweer enige tijd in Amsterdam is neergestreken. Kennelijk is dat bij zo weinigen bekend dat op de 'playlist' van dit prachtige duo vooral de kleinste podia staan. Teepe's jarenlange verblijf in Amerika is te horen. Zijn basspel is Amerikaans: hij trekt hard en meedogenloos aan de snaren. Teepe legt daarmee zo'n solide basis dat Van Bavel als het ware gedachteloos zijn gang kan gaan. De bassolo's zijn al net zo superstrak waarbij de rollen tussen beiden worden omgekeerd. Je zou kunnen denken dat dit geweldige, spontaan spelende duo swingende jazz van decennia terug maakt, maar dat is een ernstig misverstand. De jazz van Teepe en Van Bavel is gewoon tijdloos. **Tom Beetz**

Bezetting:

Joris Teepe (contrabas),
 Rob van Bavel (piano).

JAZZ OP HET PODIUM

ANDREW MORENO TRIO MET TINEKE POSTMA

Bezetting:

Andrew Moreno (gitaar),
Tineke Postma (saxofoon),
Jonathan Ho Chin Kiat (contrabas),
Martin Hafizi (drums).

Datum en plaats:

15 februari 2023,
BIRD, Rotterdam.

In Rotterdam kun je op diverse podia kennismaken met studenten van de jazzafdeling van conservatorium Codarts. Je kunt daar genieten van vroege oogst. Een plaats van handeling is podium BIRD, waar bijna wekelijks de gratis toegankelijke BIRD-sessions worden geprogrammeerd. Een ongedwongen setting waarin jonge honden het podium delen met gevestigde orde. Een gouden formule.

Iedereen gaat er zijn eigen gang. Luidkeels praten en lachen wordt gaandeweg gesmoord door aandachtig luisteren. Niet verwonderlijk. Op deze avond klinkt uitdagende muziek van een jong gitaartrio, geleid door de Venezolaan Andrew Moreno. Zij ontmoeten saxofoniste Tineke Postma.

Gitarist en componist Moreno (1997) mengde zich op jonge leeftijd in de jazzscene van Caracas. Hij ging naar het Simón Bolívar conservatorium waar hij ervaring opdeed in groepen, orkesten en de Simón Bolívar Big Band. Op achttienjarige leeftijd vertrok hij naar Europa, waar hij veel praktijkervaring opdeed in formaties binnen de jazz, rock, funk en vrije improvisatie. Na hier een positie te hebben opgebouwd als sideman, doet hij vanaf 2020 een studie bij Codarts. Moreno vindt inspiratie bij onder anderen Kaja Drakler en Ben Monder. Hij zoekt naar intellectuele en duisternis kleurt zijn muziek, maar zijn nummers zijn eenvoudig qua melodie en harmonie.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Tineke Postma (links) en Andrew Moreno. (Foto: Joke Schot)

Moreno's gitaarspel kent veel facetten en risico's gaat hij niet uit de weg, bijvoorbeeld als het gaat om de gelaagdheid van ritme. In zijn verlangen naar nieuwe expressiemogelijkheden creëert hij ruimte door klankeigenschappen van andere instrumenten te vertalen naar de gitaar. Hij creëert een eigen idioom, maar blijft ook trouw aan de regels van het spel. De samenwerking tussen het trio en Tineke Postma leidt tot avontuurlijke freestyle en heldere improvisaties.

Gitaar en altsax mengen zich op een aantrekkelijke manier. De performance beweegt tussen melodisch en een verkenning van elementen uit de avant-garde, M-Base en (jazz)rock. Hoewel tonaliteit en harmonie regelmatig worden losgelaten blijft de muziek toegankelijk. Door herhaling en ritmische clustering doet deze denken aan minimal music.

Moreno maakt indruk met zijn geavanceerde gitaarspel. Zijn concentratie en souplesse zijn opvallend. Geavanceerde riffs met hoge tempi worden afgewisseld met stuwende clusters. Tineke Postma beweegt mee of creëert fraai verstilde tegenbewegingen. Haar inbreng maakt de muziek nog boeiender.

Aan het eind van het jaar hoopt Moreno met zijn trio en Tineke Postma, zijn eerste album te kunnen opnemen.

Roland Huguenin

ANDREW MORENO TRIO + TINEKE POSTMA**JAZZ OP HET PODIUM**

Vlnr: Martin Hafizi, Tineke Postma, Jonathan Ho Chin Kiat en Andrew Moreno. (Foto: Joke Schot)

Andrew Moreno. (Foto: Joke Schot)

ZACK LOBER TRIO

Bezetting:

Zack Lober (contrabas),
Suzanne Venema (trompet),
Sun-Mi Hong (drums).

Datum en plaats:

6 februari 2023,
Brouwerij Martinus,
Groningen

Nieuwe trio's zijn altijd spannend. Zo ook het nieuwe trio van bassist Zack Lober (1978), dat in Brouwerij Martinus zijn nieuwe cd 'No Fill3r' kwam presenteren. De van origine Canadese bassist Lober heeft zijn sporen verdiend aan de oostkust van de VS. Daar bouwde hij in twintig jaar een serieuze naam op als co-leader en 'sideman'. Gezien die staat van dienst is het enigszins verrassend dat hij nu pas zijn debuutalbum uitbrengt.

Dat maakte hij met twee jonge geweldige musici van de laatste tijd, die Lober ook mee naar Groningen had gebracht.

Trompettiste Suzanne Veneman gaf daar op de laatste editie van het festival Swingin' Groningen een schitterend concert in de tuin van de muziekschool Bij Vrijdag. Dezelfde gedrevenheid liet Veneman in het trio van Lober zien. Dat werd compleet gemaakt door drumster Sun-Mi Hong. Ook zij had goede papieren meegebracht. Sun-Mi Hong stond in november 2022 al eens op het podium van Brouwerij Martinus en leverde toen een memorabel concert af.

Het concert van 6 februari jl. werd getypeerd door een grote intimiteit tussen de drie leden van het trio. De muzikale vernieuwingen van de jaren negentig - die Miles Davis startte bij zijn comeback - waren nooit ver weg, maar er was veel meer dan alleen dat te beleven. Het was in een woord indrukwekkend!

Misschien heeft Lober lang gewacht met zijn debuut-cd, maar je moet hem meegeven dat hij in ieder geval een belangrijk Hollands gezegde heeft begrepen: 'wat in het vat zit verzuurt niet'. Want Lober heeft niet alleen een excellent trio, maar beschikt ook over een stel mooie, goed-doorgerijpte eigen composities. De complete cd 'No Fill3r' is nog een verrassing. Wel is er een prima single uit met als eerste nummer 'Force majeure'. 'Blues', het tweede nummer, is verrassend atonaal. Het album is geproduceerd door Ben van Gelder en komt eind februari uit.

Bart Hollebrandse

Vlnr: Suzanne Veneman, Zack Lober en Sun-Mi Hong.
(Foto: Willem Schwertmann)

Sun-Mi Hong. (Foto: Willem Schwertmann)

MAAIKE DEN DUNNEN

Bezetting:

Maaïke den Dunnen (zang, toetsen).

Datum en plaats:

22 januari 2023,
LantarenVenster, Rotterdam.

Zangeres, pianiste en componiste Maaïke den Dunnen startte haar reisetour 'Practicing Solitude' in LantarenVenster en zong daar aan het einde van haar eerste optreden 'In my mind'. Een prachtig lied dat zweeft tussen droom en meditatie. Ze beschrijft hoe de zoete herinnering slijt en daarmee het hartzeer. De kalmte herneemt zich in het leven dat verder gaat. Spijt wordt berusting.

De teksten van Maaïke den Dunnen berusten op observaties en eigen ervaringen. Haar gedachten daarover vertaalt ze in associaties en metaforen. Ze deelt vragen en inzichten met ons.

De pandemie deed Maaïke uitwijken naar een andere 'mindset'. Als vocalist kan zij zichzelf begeleiden op de piano. Solo optreden was een al langer sluimerende wens. Ze volgde haar nieuwsgierigheid en onderzocht haar rol als singer-songwriter. Zo ontstond een soloproject met nieuw repertoire waarin alles binnen haar individuele bereik samenkomt. Pakkende liedjes met een filosofische gelaagdheid en uitdagende arrangementen voor piano en synthesizer.

Het soepele en veelzijdige stemgeluid van Maaïke den Dunnen verandert soms per lettergreep. Haar fraseringen en verrassende overgangen maken haar bijzonder en haar muziek heeft een bijna orkestrale diepte.

Maaïke den Dunnen liet zich zien als een performer. Een rol die beslist bij haar past. Zichtbaar nog niet helemaal op haar gemak, kostte het haar toch weinig moeite om het publiek voor zich in te nemen. De adempauze na elk liedje gebruikte ze om het volgende in te leiden met uitleg en anekdotes. Mijn aandacht verstomde geen moment. Ik werd steeds verrast en genoot van dit 'experimentele' intieme concert.

Maaïke's flair en aanstekelijke vrolijkheid gaan mee in elk liedje, ingetogen of intens uitbundig. Ze geniet van het optreden. Zelf genoot ik van goed opgebouwde liedjes met organische melodien. Maar ook van virtuoze scats die als 'sing along' meebewegen met groovende licks.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Maaïke den Dunnen. (Foto: Joke Schot)

'Hit that jive Jack' van Nat King Cole was een fijne uitsmijter. Terug in de tijd, maar Maaïke maakt cabaret van deze song, en beweegt zich tussen lome 'laid-back' en spetterende licks alsof ze het koper van een bigband imiteert.

Het zaallicht ging aan en mijn gemoed was nog vol van het optreden dat mij zojuist had betoverd. Ik wilde me vastklampen aan de nieuwe indrukken, maar werd alweer opgeslokt door trivialeit. De slijtage was begonnen. Muziek is ongrijpbare magie. Goede melodien, sfeer en teksten beklijven, maar de franje verdampt zodra je terugkeert in de stilte. In mijn gedachten bleef een zangeres die prachtig speelt met haar veelzijdige stemgeluid.

Maaïke den Dunnen is komende weken nog te zien in een aantal plaatsen. Haar EP 'Practicing Solitude' bevat visuele extra's.

Roland Huguenin

Maaïke den Dunnen. (Foto: Joke Schot)

TERUG IN DE TIJD

EEN GROTE VERGISSING: PAUL GONSALVES IN HOLLAND

Op 3 en 4 mei 1974 speelde Paul Gonsalves in De Toneelschuur in Haarlem. Paul Gonsalves, de tenorsaxofonist uit het orkest van Duke Ellington? De man die in 1956 tijdens het Newport Jazz Festival in 'Diminuendo and Crescendo in Blue' een beroemde solo van 27 chorussen blies en daarmee het orkest van Duke Ellington hernieuwd in de belangstelling bracht? Inderdaad, diezelfde Paul Gonsalves. Hij speelde er met een octet van Boy Edgar, waarvan Hans Dulfer (83) als tenorsaxofonist deel uitmaakte. Die herinnert zich de komst van Paul Gonsalves naar Nederland nog goed. Zijn komst liet een zeer bittere nasmaak na, die hij vandaag de dag nog kan proeven.

Het verhaal van Hans Dulfer en Paul Gonsalves begint in het voorjaar van 1974. Bandleider Boy Edgar had in april voor zijn groep een reeks optredens in de VS georganiseerd. Hans Dulfer was daarbij. 'Een falikante mislukking' noemt hij die tournee nu: "Er kwam bitter weinig publiek opdagen", zo vertelt hij, "maar we hadden wel regelmatig jamsessies met Amerikaanse collega's en die waren altijd uitermate gezellig". Tijdens hun verblijf in New York bezochten Boy Edgar cum suis ook een evenement ter gelegenheid van Duke Ellingtons 75ste verjaardag. Daar speelde het Ellington-orkest, met Paul Gonsalves, maar zonder de Duke zelf, want die was die dag al ernstig ziek (hij overleed op 24 mei 1974). De Nederlanders mochten van de orkestleden even aanschrijven, zodat Hans Dulfer er prat op kan gaan dat hij nog met het orkest van Duke Ellington heeft gespeeld, als was het dan zonder de leider zelf.

"Boy Edgar was een impulsieve man", vertelt Dulfer, "hij kwam regelmatig met spectaculaire ideeën die vaak moeilijk uitvoerbaar waren". Het idee om Gonsalves mee naar Nederland te nemen, was een typische Boy Edgar-vondst. Edgar zette al zijn charmes in om Gonsalves over te halen en liet daarvoor zelfs een nepkrant drukken met als voorpagina 'Paul Gonsalves goes to Amsterdam'. Dit tot grote woede van de Ellington-Organisatie, die Gonsalves niet graag [...vervolg op de volgende pagina](#)

Paul Gonsalves op 4 mei 1974 in De Toneelschuur in Haarlem.

Vlnr: Hans Dulfer, Martin van Duynhoven, Ado Broodboom, Gonsalves, Toon van Vliet, Arnold Dooyeweerd, Jon English en Gerrie van der Klei.

naar Nederland zag vertrekken. Gonsalves was een grootverbruiker van drank en het Ellington-management voorzag flinke problemen als men de saxofonist uit het oog zou verliezen. Maar Boy Edgar zette door. Gonsalves werd een aantal Nederlandse optredens in het vooruitzicht gesteld en stapte goedgehumerd op het vliegtuig richting Schiphol. Eenmaal aangekomen werd hij bij Boy Edgar thuis in Duivendrecht ondergebracht. Daar werd al snel duidelijk waarom de Ellington-organisatie zo fors had tegengespudd. "Gonsalves bleek vanwege zijn drankconsumptie uiterst moeilijk in de omgang en de New Yorkse grote gezelligheid was er snel vanaf", vertelt Hans Dulfer. Omdat Boy Edgar als arts een drukbezet man was, werd Gonsalves wat aan zijn lot overgelaten. Dulfer, zelf niet minder druk bezet met een baan als autoverkoper, ontfermde zich over de Amerikaan. "Ik probeerde wat leuke dingen voor Gonsalves te regelen in Amsterdam, maar eigenlijk was dat een beetje een flop", zo zegt hij vijftig jaar later.

Gonsalves was in mei 1974 uiteindelijk zo'n week of twee in Nederland. Hij maakte geen georganiseerde tournee, maar haakte aan bij de geplande optredens van Boy Edgars band. Terugkijkend is zijn komst 'een treurig verhaal', meent Hans Dulfer: "Na een paar optredens wilde niemand meer contact met hem. Gonsalves wilde alleen maar drinken en iedereen was blij dat hij wegging". Het laatste Nederlandse optreden met Boy Edgar was op 14 mei in de schouwburg van Hoorn. Daarna vertrok Gonsalves naar Londen. Geheel onverwacht overleed hij daar een dag later, op 15 mei, pas 53 jaar oud. "Ik was totaal kapot toen ik het hoorde", weet Hans Dulfer nog, "ik ben langere tijd behoorlijk van slag geweest en hield er zelfs een schuldgevoel aan over. Het was achteraf buiten alle proporties om Gonsalves mee te nemen naar Nederland. Ik ben lang kwaad op Boy Edgar geweest en wilde een tijd niet meer met hem optreden". Nog steeds ligt de kwestie Gonsalves gevoelig bij hem. Toen hij eind vorig jaar de foto's op deze pagina's bekeek, sprongen de tranen in zijn ogen, bekent hij: "De beelden waren een grote verrassing voor me. Ik dacht dat er geen foto's bewaard waren gebleven van de concerten".

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Vlnr: Hans Dulfer, Martin van Duynhoven, Gonsalves, Toon van Vliet, Arnold Dooyeweerd en Jon English.
(Foto's: Noord-Hollands Archief, Fotopersbureau De Boer)

Van het optreden in De Toneelschuur herinnert Hans Dulfer zich vooral de reis vanuit Amsterdam ernaar toe. Hij chauffeerde en Paul Gonsalves liet hem op weg naar Haarlem maar liefst drie keer stoppen om een biertje te halen. Dat hij niet een, maar twee keer optrad in De Toneelschuur weet Dulfer niet meer. Maar volgens het Haarlems Dagblad was dat wel zo. De komst van Paul Gonsalves op 3 mei als gast van de Boy Edgar Band was een 'volkomen verrassing' voor het aanwezige publiek, dat zijn optreden echter zeer kon waarderen, zo lezen we in de krant van een dag later: "Paul Gonsalves speelde voor een geestdriftig publiek en was zichtbaar blij met de grote bijval die hij van zijn publiek kreeg." Bovendien werd in het stuk aangekondigd dat het tweede concert, op 4 mei 1974, van 20.30 uur naar middernacht was verschoven. En dat werd, zo valt op 7 mei dan weer in de krant te lezen, een 'allerplezierigste jazz-happening': "Paul Gonsalves blies zijn vrijwillige partij met overgave en bezieling. En uit het geluid dat voornamelijk uit het glanzend koper komt, wordt dan duidelijk dat hier toch één van de groten aan het musiceren is. Het optreden van Gonsalves miste zijn uitwerking niet op de overigen. Er werd met groot plezier muziek gemaakt en in de intimiteit van het Schuurtheater groeide een uiterst fijne sfeer", zo meldde recensent Ko van Leeuwen. Wie die 'overigen' waren? We geven u de bezetting tot slot: leider Boy Edgar (piano), Gerrie van der Klei (zang), Hans Dulfer en Toon van Vliet (tenorsax), Ado Broodboom (trompet), Martin van Duynhoven (drums), Arnold Dooyeweerd (bas) en Jon English (trombone).

Hans van Eeden

VARIA

Nieuwe concertreeks in Venlo

Vanaf 12 maart verandert het Take Five Music Cafe in Venlo maandelijks in Club Autumn Leaves. De jazzclub is een spin-off van het jaarlijkse Autumn Leaves Jazz Festival. Dit jaar vinden nog zeven concerten plaats. In maart komt Balanço A3, in april het Ilja Reijngoud Quartet - The Art of Two (Plus Two), in mei het Leo Janssen Quartet + Jard Frielinck en in juni Nueva Manteca. De concerten zijn steeds op zondagmiddag tussen 17.00 en 19.00 uur. Club Autumn Leaves is een concertserie van Jazz in Limburg in samenwerking met Take Five Music Cafe en Poppodium Grenswerk. Jazz in Limburg bestaat sinds 2021 en is een initiatief van saxofonist Thijs Nissen.

Metropole Orkest geeft op YouTube kijkje achter de schermen

In een twaalfdelige reeks op YouTube geeft het Metropole Orkest een kijkje achter de schermen. In de eerste aflevering van 'Behind the Scenes' wordt saxofonist Jasper Blom gevolgd tijdens de opnames van zijn nieuwe kwartetalbum met het Metropole Orkest onder leiding van Christian Elsässer. In aflevering twee staat tweede violist Robert Baba centraal. Hij is gefilmd tijdens een testdag voor een onaangekondigd nieuw innovatief gameproject.

Bekijk hier de eerste aflevering met Jasper Blom: <https://bit.ly/3K5jLUH>

10 jaar jazzradio met Nico Kanakaris

Al tien jaar draait Nico Kanakaris op radio GRK in Genk in zijn programma 'Blue Notes' jazz, blues en soul. Hij is elke zondagavond vanaf 19.00 uur twee uur te beluisteren. Eind vorig jaar ging uitzending vijfhonderd de lucht in. In de loop van de jaren interviewde Kanakaris onder anderen Toots Thielemans, trompettist Wynton Marsalis en de gitaristen Ronnie Earl en Philip Catherine. Ook was hij te gast in Parijs bij Quincy Jones, toen die daar zijn 85ste verjaardag vierde. Kanakaris mocht daar zijn omdat hij Jones een cd had gegeven met demo-opnames uit 1947 van het orkest van Jean Berry met Toots Thielemans. Laatstgenoemde werkte regelmatig met Quincy Jones. Elke aflevering van 'Blue Notes' is terug te beluisteren op de website Mixcloud.

Klik hier: <https://bit.ly/40Wdjp0>.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com

FESTIVALS MAART

Saxofoniste Anna Webber speelt op 1 april in Utrecht tijdens het Transition Festival. (Foto: Des White)

LEUVEN JAZZ

Diverse locaties, Leuven
9 tot en met 19 maart 2023

(<https://www.leuvenjazz.be/>)

Met onder anderen: Elliott Knuets 5tet ft Aaron Parks, MiX-MONK, Teis Semey & Sanem Kalfa, John Scofield 4tet, Julien Tassin, Tigran Hamasyan, Lakecia Benjamin en ADJA.

Dit jaar bestaat Leuven Jazz tien jaar. Het programma telt een vijftigtal onderdelen op 27 locaties. Er worden ook films vertoond en Marc Van den Hoof geeft een lezing. Op 19 maart zijn er gratis huiskamerconcerten van onder anderen Bestiaal, Elliott Knuets, Loverman Trio, Lara Rosseel en Albert Vila. Ook is tijdens Leuven Jazz een voorronde van de jaarlijkse B-Jazz International Contest.

JAZZFEST

Diverse locaties, Indische buurt, Amsterdam
18 maart 2023

(<https://jazzfestamsterdam.nl/>)

Met onder anderen: Jeff Ballard meets Ben van Gelder, Reinier Baas & Clemens van der Feen, Kristján Martinsson, Dyar, FAST DE en Ketija Ringa Karahona & Chearin Im met Ernst Reijseger.

BROSELLA SPRING FESTIVAL

LaVallée, Molenbeek
23 tot en met 26 maart 2023

(<https://brorellaspringfestival.be/nl/>)

Met onder anderen: Julien Tassin, Too Noisy Fish, Gratitude Trio, Under the Reefs Orchestra, The Gallands en 3'Ain.

JAZZCATS

Muziekcentrum Track & De Kreun, Kortrijk
25 maart 2023

(<https://www.wildewesten.be/nl/event/jazz-cats-2023>)

Met onder anderen: Lander & Adriaan, De Beren Gieren, Tukan, Kameel, Compro Oro en Profound Observer & Bert Joris.

TRANSITION FESTIVAL

TivoliVredenburg, Utrecht
1 april 2023

(<https://transitionfestival.nl/line-up-2023/>)

Met onder anderen: Kurt Rosenwinkel, Yuri Honing's Peace Orchestra, Trondheim Jazz Orchestra & Anna Webber, Tineke Postma, Melissa Aldana, Sun-Mi Hong Quintet en Fergus McCreadie Trio.

Co Live! On the Road

Het wekelijkse Concertzender-jazzprogramma Co Live! zal voortaan eens in de maand de studio verlaten en op een locatie in het land worden opgenomen. De eerste keer, 26 februari jl., streken presentator Co de Kloet c.s. neer in Nick Vollebregt Jazz Café in Laren. Daar waren saxofonist Dick de Graaf en trompettist Teus Nobel met hun groepen aanwezig. De volgende opname zal op een nog nader te bepalen plek plaatsvinden. De entree is steeds gratis. De Concertzender zendt sinds begin dit jaar het programma Co Live! uit. Via de website van de Concertzender is het programma na uitzending terug te luisteren.

Paradox Jazz Orchestra neemt tweede Skymasters-erbetoon op

Het Paradox Jazz Orchestra heeft in Osnabrück een tweede album opgenomen met andermaal een erbetoon aan de Skymasters. Er werden twaalf nummers geregistreerd die in het najaar als album verschijnen. Van de opname werd een video gemaakt met de 360° techniek. Start de video, zet de cursor op het filmpje, klik op de rechterknop van de muis en beweeg deze dan. U kunt zo de ruimte doorlopen: <https://bit.ly/3ITJKEo>.

JAZZ OP DE NPO

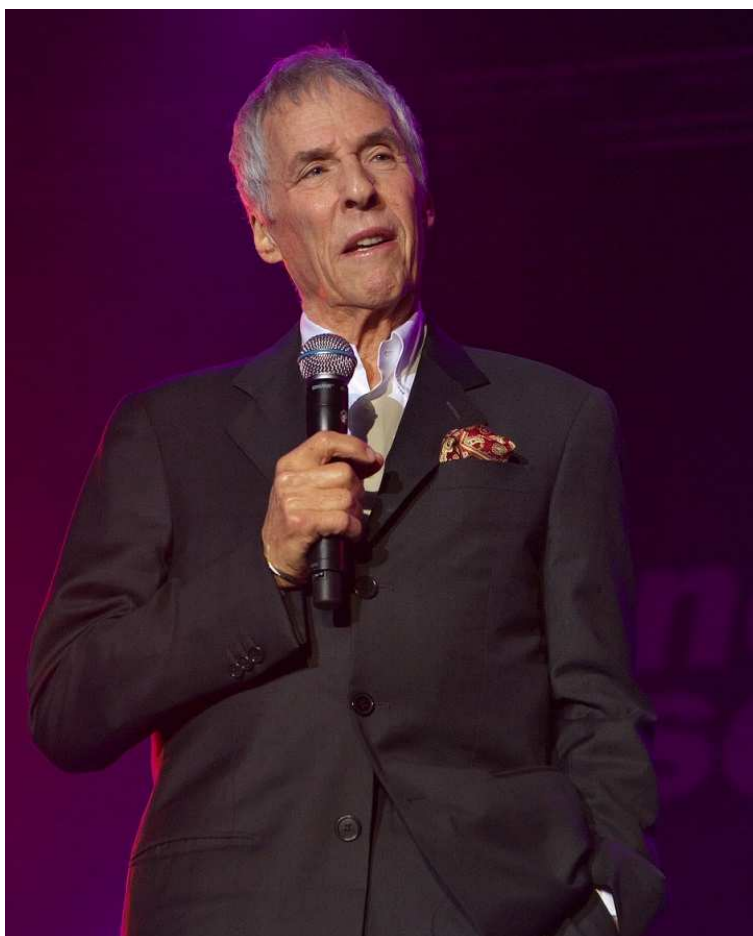
Lezer Ron Mertens pleit hartstochtelijk voor jazz op NPO Radio Klassiek. Hij roept de Jazzflitslezers op om bij de omroepen aan de bel te trekken:

"Als abonnee van Jazzflits ergert het me al tijden, dat er totaal geen jazz op de radio is. Het is toch van de gekke dat de jazz gewoon bij de omroep ontbreekt. Met weemoed denk ik aan vroegere tijden; aan Pete Felleman jr., Michiel A. de Ruyter, Skip Voogd, Cees Schrama en andere jazzprogrammamakers. Ik heb al een paar e-mails naar de diverse omroepen gestuurd en roep alle Jazzflitslezers op om eveneens een protest/verzoek in te dienen!" **Ron Mertens**

AANVULLING OP JF 391

In Jazzflits 391 stond een verhaal over de **Riverboat cruises** die de jubilerende Haarlemse Jazzclub organiseerde in 1959, 1965, 1969, 1974 en 1979. Aan deze reeks moet het jaar 1984 worden toegevoegd. Toen bestond de club 35 jaar. De Riverboat cruise van dat jaar vertrok om 16.00 uur en aan boord van het motorschip Kasteel Staverden waren onder meer de beide huisorkesten: The Limehouse Jazzband en de Roaring Seven Jazzband.

OVERLEDEN

Burt Bacharach, hier tijdens het North Sea Jazz Festival 2009, is 8 februari in Los Angeles op 94-jarige leeftijd overleden. Hij schreef meer dan vijfhonderd liedjes. (Foto: Tom Beetz)

Jerry Dodgion, 17 februari 2023 (90)

Amerikaanse rietblazer, kundig op altsax, fluit en klarinet. Geen uitgesproken solist, maar als sideman een veelgevraagde en gewaardeerde steun in bigbands: die van Benny Goodman, Gerald Wilson, Duke Pearson, Oliver Nelson, het Thad Jones-Mel Lewis Orchestra (1966-1977) en het daaruit voortgekomen Village Jazz Orchestra.

Guido Basso, 13 februari 2023 (85)

Canadese trompettist, maar vooral werkzaam op flügelhorn. Was meer dan twintig jaar lang de solide blazer in de bigband van Rob McConnell: Boss Brass. (Niet te verwarren met de Italiaanse rietblazer Gianni Basso, 1931-2009)

Butch Miles, 2 februari 2023 (78)

Amerikaanse drummer. Maakte naam door in de tweede helft van de jaren zeventig de drumstoel te bezetten bij de band van Count Basie. Trad daarna op met een onnoemelijk aantal musici, in het bijzonder die welke werkzaam waren in de hoek van de 'mainstream'.

Herman Breuer, 25 januari 2023 (80)

Duitse trombonist. Trad op met tal van bigbands, had een eigen trio, begeleidde buitenlandse gasten, leidde vanaf 1992 een kwintet met zijn dochter Carolyn op sopraan en alt.

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

Carol Sloane, 23 januari 2023 (85)

Amerikaanse zangeres. Maakte begin jaren zestig haar debuut met twee platen voor Columbia. Daarna bleef het vijftien jaar stil, tot ze de ene na de andere plaat maakte, daartoe in het bijzonder aangezet door een groep fans in Japan. Een in Europa wat veronachtzaamde zangeres die zich echter kan meten met collega's als Carmen McRae en Chris Connor en bewees dat jazzzang het niet hoeft te hebben van alle mogelijke versieringen en foefjes.

Susi Hyldgaard, 21 januari '23 (59)

Deense zangeres, geboren in New York. Ouders trokken al vroeg naar Denemarken. Susi studeerde muziek in Kopenhagen en in Boston, legde zich op haar drieëndertigste pas toe op de zang. Schreef haar eigen songs, werkte samen met bassist Niels-Henning Ørsted Pedersen en bandleider-componist Mike Mantler. Was ook werkzaam in de psychotherapie en actief in de vakbond van componisten

Marcel Zanini, 18 januari 2023 (99)

Franse klarinettist-tenorsaxofonist, geboren in Istanbul, Turkije. Ouders verhuisden al vroeg naar Marseille en van daaruit trok hij in de jaren vijftig naar New York. Terug in Frankrijk leidde hij tien jaar lang een orkest en legde zich met veel succes toe op het zingen, zonder de instrumentale jazz uit het oog te verliezen.

Rasul Siddik, 16 januari 2023 (73)

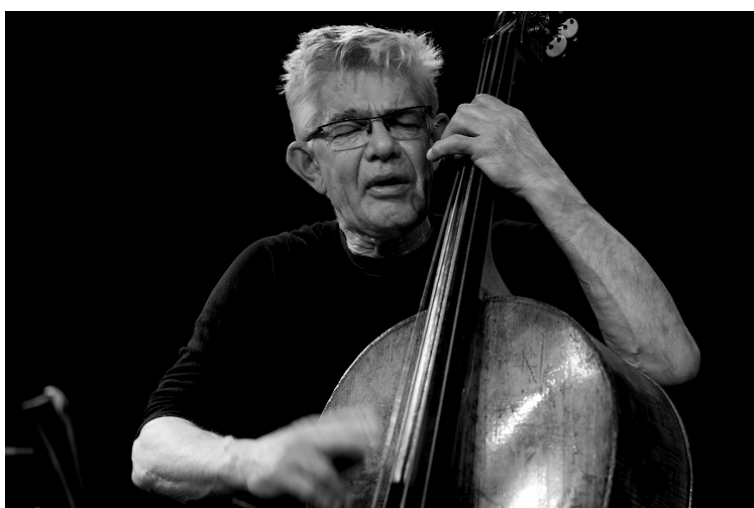
Amerikaanse trompettist, geboren als Jan Corlus Mahr in St. Louis, 20 september 1949. In de jaren tachtig actief bij Michele Rosewoman, Henry Threadgill (op platen daar abuis als Sadik), Lester Bowie, Oliver Lake, Julius Hemphill en David Murray. Woonde en werkte sinds de late jaren negentig in Parijs.

Dennis Budimir, 10 januari '23 (84)

Amerikaanse gitarist, werkzaam in de studio's aan de Westkust, eerst in de band van Harry James, daarna lid van het Chico Hamilton Quintet, Bud Shank etc. Platen met Frank Capp's Juggernaut en Milt Jackson, maar vooral als onbegeleid solist voor het Revelation-label.

Rudy Wilfer, 18 november 2022 (86)

Oostenrijkse swingpianist, ook te horen op orgel en ventieltrombone. Speelde bij groepen van zijn landgenoten Fatty George, Erich Kleinschuster en Carl Drew. Daarnaast in combinaties met buitenlanders. (jjm)

JAZZ IN BEELD: FELICITY PROVAN KWINTET

Op 18 februari speelde het Felicity Provan Kwintet bij jazzpodium Hot House in Leiden. Marcel Schikhof was erbij en maakte de foto's op deze pagina. Met van boven naar onder: Felicity Provan (cornet, stem), Michael Vatcher (drums) en Wilbert de Jooede (bas). Het kwintet bestond verder uit Han Buhrs (stem) en Ada Rave (tenorsax).

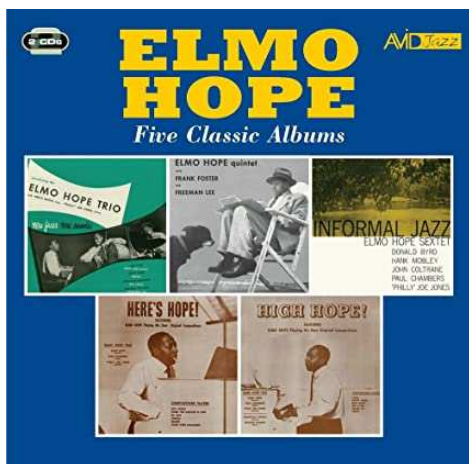
Concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

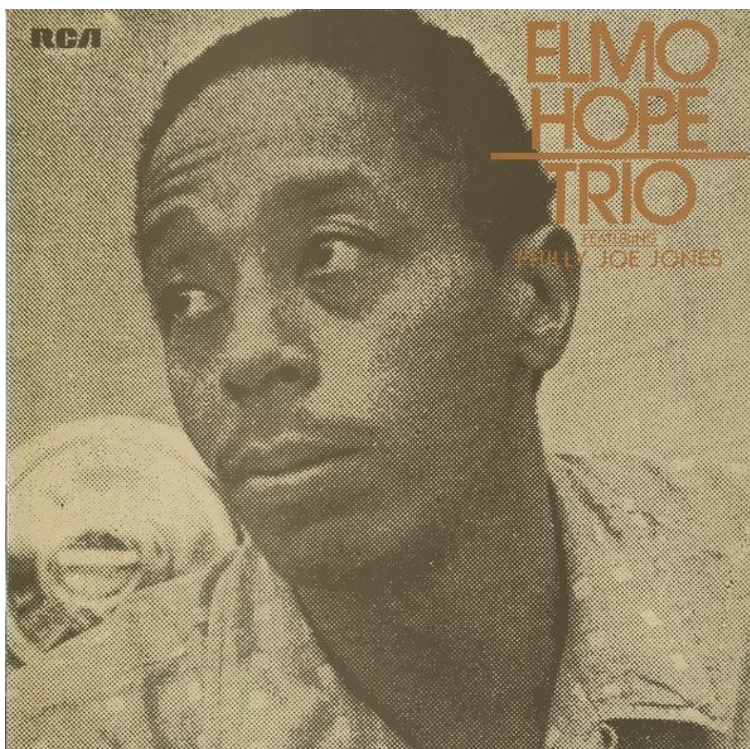
ELMO HOPE (1923 – 1967)

Vraag een jazzfan om voor de vuist weg enkele jazzpianisten te noemen. Gemakkelijk worden dan Erroll Garner, Dave Brubeck, Oscar Peterson, Duke Ellington en Thelonious Monk opgesomd. Weinigen komen toe aan Red Garland, Tadd Dameron, George Wallington, McCoy Tyner, Bobby Timmons, maar zelden of nooit aan Elmo Hope.

Hope's collega-pianisten namen platen op voor Prestige en Riverside, maar helaas bleef Elmo Hope virtueel onbekend. Hij speelde twintig jaar samen met de drie weken jongere drummer Philly Joe Jones (1923-1985). De pianisten Hasaan Ibn Ali (1931-1980), Frank Hewitt (1935-2002), Lafayette Gilchrist (°1967) en Alexander Hawkins (°1981) bestudeerden intensief Hope's pianospel.

Journalist Robert Palmer schreef in de New York Times van 22 november 1987 over Hope en collega Herbie Nichols het artikel 'Jazz Injustice: Genius in the Shadows'. Hij wijst op de taak van critici om jazzfans aan te sporen om te luisteren naar minder bekende jazzmusici. Daarom nu Elmo Hope. Koopt u net als ik voor 10 euro de box 'Elmo Hope – Five Classic Albums', dan kunt u dertig nummers uit 1953 tot 1961 beluisteren. Ze stonden op de albums 'New Faces – New Sounds', 'Informal Jazz', 'Elmo Hope Quintet', 'Here's Hope' en 'High Hope'. De originele hoesteksten zijn eveneens afgedrukt (2 CD Avid Jazz AMSC 1256).

Een elpeehoes van het Elmo Hope Trio, waarin Philly Joe Jones op drums.

IRA GITLER: 'A MAN OF SMALL SIZE BUT LARGE TALENT'

St. Elmo Sylvester Hope wordt op 27 juni 1923 geboren in New York en overleed op 19 mei 1967 in dezelfde stad. Zijn ouders Simon en Gertrude Hope kwamen uit de Antillen, maar verhuisden naar New York. Hope groeide op in een kroostrijk gezin. Hij werd genoemd naar St. Elmo, de patroonheilige van de zeilers.

Hope studeert vanaf zijn zevende klassieke piano, wint eerste prijzen en geeft vanaf 1938 pianorecitals. Zijn collegetijd is aan de Benjamin Franklin High School, genoemd naar de 'Prophet of American Education'. Er is daar veel aandacht voor leerlingen met achtergrond uit Italië of Puerto Rico. (In 1945 escaleerde het geweld tussen die immigranten en Afro-Amerikaanse leerlingen. Frank Sinatra bezocht de school en sprak over etnische verdraagzaamheid, hij zong 'Ain't you glad you're you'. In het publiek zat de toen vijftienjarige saxofonist Sonny Rollins (°1930), 'this event changed my life!'.) Hope bekwaamt zich in harmonie en compositie. Op zijn zeventiende – op 25 november 1940 – wordt de ongewapende Hope getroffen door een verdwaalde politiekogel. Agent Joseph Brady schoot roekeloos toen enkele blanken werden beroofd. In het Sydenham Hospital wordt Hope verteld dat zijn ruggengraat net niet geraakt werd. (W.C. Handy overleed op 28 maart 1958, 84 jaar oud, in datzelfde Sydenham Hospital. Hij had gehoopt begin april naar St. Louis te vliegen voor de première van de film 'St. Louis Blues', genoemd naar zijn compositie uit 1914.) Zes weken later verschijnt Hope voor de rechtbank. Hij had de Sullivan Act overtreden, een wet uit 1911 inzake wapenbezit. Maar hij werd vrijgesproken. Zijn aanhouding was het gevolg van een blank complot, aldus zijn advocaat. Ook jeugdige zwarten als pianist Thelonious Monk en Bud Powell hadden ooit problemen met de politie: racisme.

[...vervolg op de volgende pagina linksboven](#)

Hope's herstel nam tijd, hij ging niet meer naar school, speelde piano in dansclubs, of tijdens volks- en buurtfeesten in de Bronx, Greenwich Village, Coney Island. Marginaal als hij was bleef hij weg van de jazzclubs in 52nd Street. Anderen als Coleman Hawkins, Cootie Williams, John Kirby, Dizzy Gillespie vormden toen wel hun eigen orkestjes. Hope's ongeluk was dat er zoveel pianisten speelden als Bud Powell.

Hope is bevriend met Powell en samen luisteren ze naar klassieke muziek. Bach kreeg de voorkeur, ook calypso en de muziek van Braziliaanse componist Heitor Villa-Lobos bekoorde hen. Als op zondag moeder Hope naar de kerk trok speelden Elmo en Bud intussen jazz. Om bij haar terugkeer weer op Bach over te schakelen. Hope wordt een degelijk jazzpianist en krijgt de kans opmerkelijke platen te maken met muzikanten die 'groot' geworden zijn of al groot waren: Johnny Griffin, Philly Joe Jones, Wynonie Harris, Lou Donaldson, Clifford Brown, Frank Foster, Art Blakey, Kenny Dorham, Jackie McLean, Donald Byrd, John Coltrane, Hank Mobley en Sonny Rollins.

In **1942** ontmoeten Hope en Powell collega-pianist Thelonious Monk. Het trio vrienden trok samen op. In maart **1943** werd Hope soldaat in het U.S. Army. Hij was getrouwd en had een zoon die vroegtijdig overleed. In zijn legerdocumenten werd vermeld dat hij in het leger moest blijven zolang de Tweede Wereldoorlog duurde, plus zes maanden extra.

Als jonge zwarte concertpianist had Hope geen toekomst in Harlem. Na de oorlog speelde Hope in rhythm and blues-orkesten. Eind **1947** werkte hij in een octet van trompettist Eddie Robinson. Ook is hij enige tijd bij trombonist Leo 'Snub' Mosley (1905-1981), bekend door zijn 'slide saxophone' en van zijn hit in 1951 'Pretty eyed baby', geschreven met Mary Lou Williams.

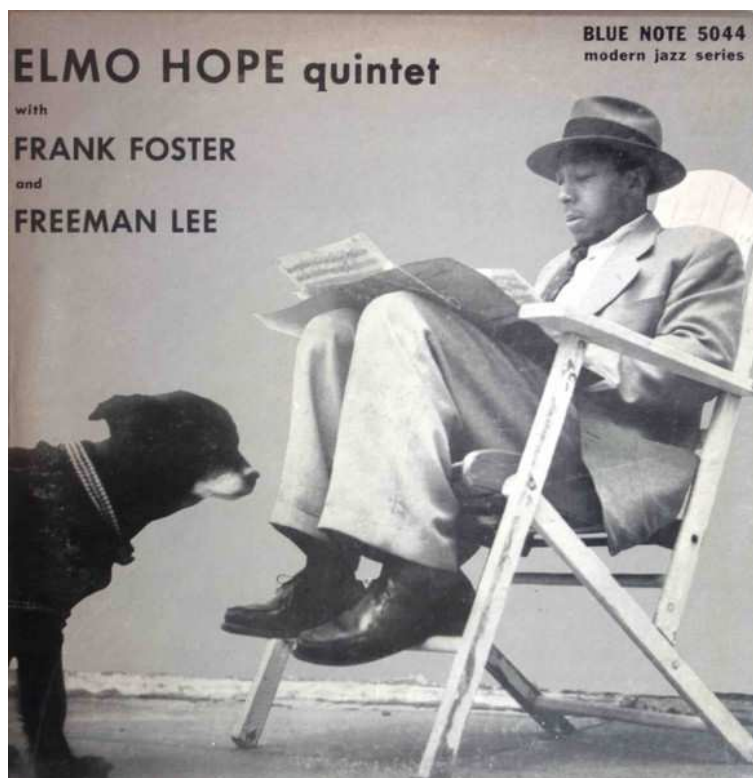
Van 1948 tot 1951 krijgt Elmo Hope een baan in de jump blues-band van trompettist Joe Morris. Hij neemt deel aan enkele opnamesessies voor Atlantic; collega's zijn Johnny Griffin, Percy Heath en Philly Joe Jones. (Joe Morris was de exploitant van 'California's Largest Harlem Night Club', de Plantation Club in Watts, 10 km van Central Avenue, Los Angeles. Andy Kirk, Billy Eckstine, Count Basie en Jimmie Lunceford leidden toen jazzorkesten waarbij gedanst werd.)

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Griffin vertelde dat enkele leden van Morris' orkest naar Monks huis gingen of naar Elmo's in de Bronx. Ze speelden dan nummers van trompettist Dizzy Gillespie of van saxofonist Charlie Parker. Wellicht na zijn job bij Joe Morris werkte Hope met zangeres Etta Jones (1928-2001), uit haar discografie blijkt dat die niet zo actief was tussen 1947 en 1957. In de jaren **vijftig** speelde Hope bij gelegenheid freelance bij trompettist Dud Bascomb (1916-1972).

Luistertip: luister eens naar Hope's compositie 'St. Elmo's Fire' van 31 oktober 1957 met Harold Land (tenorsax), Stu Williamson (trompet), Leroy Vinnegar (bas) en Frank Butler (drums): <https://www.youtube.com/watch?v=AKBYdTKlBpk>.

Blue Note bracht in 1953-1954 een reeks 'New Faces - New Sounds' uit met Horace Silver, Gil Melle, Lou Donaldson-Clifford Brown, Kenny Drew, Wynton Kelly, Elmo Hope, Wade Legge, Frank Foster, Julius Watkins. De opnamen van het Lou Donaldson-Clifford Brown Quintet in de WOR Studios, 1440 Broadway, NY, 9 juni 1953, leverden een prachtplaat op, al wordt Hope wel overschaduwd door Donaldson en de opkomende trompettist Brown. Volgens kenners is het één van de eerste hardbopplaten. Blue Note-producer Alfred Lion wilde een plaat van een Hope Trio. Op 18 juni 1953 wordt hij daarvoor uitgenodigd in de Van Gelder studio, waar hij met Joe Morris alumni bassist Percy Heath en drummer Philly Joe Jones aan het werk gaat. Hope's eerste plaat als leider is 'New Faces - New Sounds', Volume 1. Elf maanden later, op 9 mei **1954**, volgt 'New Faces - New Sounds', Volume 2, als kwintet met Freeman Lee (trompet), Frank Foster (tenorsax), Elmo, Percy Heath en nu Art Blakey (drums). Ook aanwezig in Rudy Van Gelder's studio in Hackensack, N.J. is de twintigjarige Rex, de hond van de Van Gelder-familie. Die kijkt mee als Elmo Hope zijn opmerkingen noteert net voor de opnamen. Rex mag mee op de platenhoes:

[...vervolg op de volgende pagina linksboven](#)

Augustus 1954 is een drukke maand voor Hope: de 18de neemt hij met het Sonny Rollins Quintet het album 'Moving Out' op, waarop Rollins' mooie ballade 'Silk 'n' satin'; de 24ste is hij in het Lou Donaldson Sextet te vinden.

In 1955 tekent Hope een contract bij Prestige. Het resultaat: in trio 'Meditations' op 28 juli 1955, op 4 oktober in kwartet en kwintet met saxofonist Frank Foster, 'Hope Meets Foster', ook uitgebracht als Frank Foster 'Wail Frank Wail'. (Foster (1928-2011) nam in 1986 de leiding over Count Basie's band.)

Op 27 januari 1956 neemt Hope op met het Jackie McLean Quintet, 'Lights Out!'. Op 23 april 1956 werd Hope verwacht voor de opname van Gene Ammons' album 'The Happy Blues'. Hij verliet echter met een smoes de Prestige-kantoren aan de West 50th Street en kwam niet meer terug. Hij zou zijn tante gaan bezoeken in het Roosevelt Hospital, maar had in werkelijkheid heroïne-bekommernissen. Ammons schakelde Duke Jordan (1922-2006) in als vervangend pianist.

Het album 'Informal Jazz' is van 7 mei 1956: het Elmo Hope Sextet met Donald Byrd (trompet), John Coltrane en Hank Mobley (tenorsaxen), Paul Chambers (bas) en Philly Joe Jones (drums), Prestige elpee 7043 (in 2020 heruitgebracht op vinyl ERC 022, driehonderd exemplaren). Omwille van de 'tenor battles' tussen Coltrane en Mobley is de sessie ook als 'Two Tenors' uitgebracht.

Hope's drugsverslaving gedurende jaren leidde tot minstens één verblijf in de gevangenis. Erger was dat zijn New York City Cabaret Card rond 1956 werd ingetrokken. Daardoor kon hij niet meer optreden in het clubcircuit.

...vervolg in de rechterkolom

Waarom werden zoveel zwarte jazzmusici gearresteerd, vervolgd en opgesloten? Drugs in handen van zwarten betekende een gevaar voor blanke vrouwen en kinderen, zo was de opvatting: 'You smoke a joint and you're likely to kill your brother'. Van 1930 tot 1962 werd een 'War On Drugs' gevoerd door racistische Harry Anslinger, hoofd van het Federal Bureau of Narcotics. Bij het geringste spoor van 'narcotics' werd een muzikant gearresteerd. Anslinger wilde de culturele vrijheid van gekleurde jazzmusici fnuiken. Ze speelden satanische muziek, 'jazz grew up next door to crime, so to speak'.

De film 'The United States vs. Billie Holiday' (2021) toont hoe de 'war on drugs' gevoerd werd. Hoge politici wilden niet dat Billie Holiday nog 'Strange fruit' zong, dat was een aanklacht tegen lynchpartijen waarbij opgeknoopte zwarten als 'vreemd fruit' in de bomen hingen. Vanaf 1939 werd Billie Holiday wegens verspreiding van verkeerde ideeën en drugs genadeloos aangeklaagd. John F. Kennedy maakte Anslinger ((1892-1975) in februari 1961 vleugellam. Zijn graf zou er niet ongeschonden uitkomen na een ingreep van de 'keystone cannabis coalition', 'because he costs a lot of people needless pain with his lies'.

VLUCHT NAAR DE WEST COAST

In 1955-1956 speelde trompettist Chet Baker enkele maanden in Europa en liet zich gewillig begeleiden door enkele Belgen: Bobby Jaspar, Francy Boland en Benoît Quersin. In februari 1957 zit Baker in een Birdland Stars-tournee. Van mei tot augustus datzelfde jaar formeert hij een formatie met Pepper Adams, Doug Watkins, Philly Joe Jones en Elmo Hope.

Hope vindt huisvesting in Los Angeles. Hij ontmoet er zijn toekomstige vrouw Bertha. Zij was een studiegenote van de acht jaar oudere saxofonist Eric Dolphy (1928-1964, overleden in Berlijn) in het Los Angeles City College (LACC). Hope krijgt vaste voet aan de grond, ontmoet collega's als saxofonist Harold Land en bassist Curtis Counce, speelt weer met Sonny Rollins.

Op 31 oktober 1957 in Los Angeles, producer Richard Bock: 'The Elmo Hope Quintet Featuring Harold Land', met Stu Williamson (trompet), Harold Land (tenorsax), Elmo Hope, Leroy Vinnegar (bas), Frank Butler (drums), label: Pacific Jazz.

In 1958 wordt Hope aangeworven bij Curtis Counce (1926-1963), opname van twee platen met het Curtis Counce Quintet: 'Sonority' op 6 januari 1958 met Gerald Wilson (trompet), Harold Land, Hope, Counce en Butler. 'Exploring The Future' is van 8 april 1958, nu met de Zweed trompettist Rolf Ericson (1922-1997). Het is Counce's laatste plaat als leider.

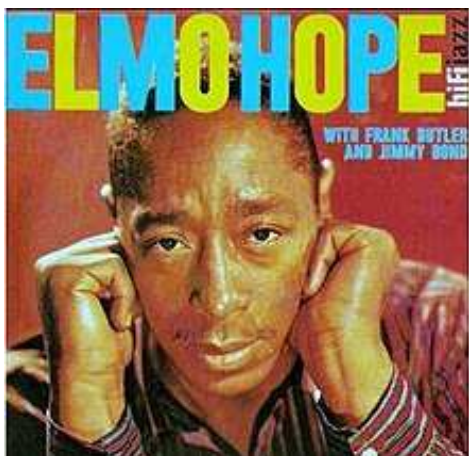
Hope arrangeerde voor het Harold Land Quintet, 'Harold In The Land Of Jazz', met (jawel) pianist Carl Perkins (1928-1958), 13 en 14 januari 1958, Contemporary Studio in Los Angeles.

Luister hier naar het album 'Sonority':

<https://www.youtube.com/watch?v=hZokV2yE76s>

Hope had ook een eigen orkest met wisselende bezetting. Rond 1957-1958 leidde hij twee kwartetten: één met Sonny Rollins, Scott LaFaro, Lenny McBrowne, een ander met Harold Land. Land had het trio met Rollins gehoord in de Jazz Workshop in San Francisco, ze waren er geboekt van 21 oktober tot 2 november 1958. Land zag de kans Hope, LaFaro, McBrowne mee te nemen naar Vancouver. Van een optreden in november 1958 werden opnamen uitgebracht als het 'Harold Land Quartet - At The Cellar', LoneHill 10291. Condition West Recordings stelt dat Fresh Sound die opnamen zonder toelating heruitbracht in 2007. Een dilemma: als grote platenfirma's het werk van Elmo Hope niet heruitbrengen, dan mag de jazzfan zich toch verheugen ...vervolg op de volgende pagina linksboven

in firma's uit Spanje of Andorra, zij die het misschien niet zo nauw nemen met auteurs- en publicatierechten.

Terug in Los Angeles wordt op 8 februari **1959** 'Elmo Hope Trio With Jimmy Bond & Frank Butler' opgenomen, Hifijazz 616, OJC 477. In augustus 1959 wordt Hope door producer David Axelrod uitgenodigd bij het Harold Land Quintet, voor 'The Fox', een sessie met allemaal junkies, trompettist Dupree Bolton (1929-1993), Herbie Lewis (bas), Frank Butler, Radio Recorders, Hollywood, OJC 343. Hope leverde vier composities voor 'The Fox'. Bolton vloog de 26ste augustus alweer achter de tralies.

In Jazzflits 388 staat mijn bijdrage over trompettist Don Sleet (1938-1986). Op de plaat 'Lenny McBrowne and the 4 Souls', waarop Sleet meespeelt, staat Elmo Hope's compositie 'McBrowne's galaxy', opname 2 januari 1960, Pacific Jazz PJ-1, Fresh Sound 614.

In 1957 ontmoet Elmo Hope aan de West Coast Bertha Rosemond (geboren 8 november 1936) met wie hij trouwt in 1960. Vanaf nu is het mevrouw Bertha Hope. Ze was klassiek geschoold, kreeg acht maanden jazzles van pianist Richie Powell (1931-1956), de broer van Bud (1924-1966).

In een interview met John Tynan dat verscheen in Down Beat, 5 januari 1961, doet een gefrustreerde Hope zijn beklag over zijn jazzleven, gebrek aan werk in de clubs, te weinig goede muzikanten, 'no place to learn anything', te weinig creativiteit in de soul jazz. Het artikel had als titel 'Bitter Hope'.

Zijn samenwerking met Land was stopgezet. In **1959** speelt Hope met Lionel Hampton in de Moulin Rouge in Hollywood.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

TERUGKEER IN NEW YORK

Halfweg **1961** verlaat Hope met vrouw en dochtertje Los Angeles, het gezin verhuist naar New York, terug naar huis. Hope's vriend Monk had enkele 'gigs' geregeld voor het Philly Joe Jones Quintet, met trompettist Freddie Hubbard en Elmo Hope. Platenproducer Orrin Keepnews haalde Hope van de West Kust naar de Oost Kust. Hij regelde platensessies voor het label Riverside: op 22 juni 1961 met een Elmo Hope Sextet And Trio: Blue Mitchell (trompet), Jimmy Heath (tenorsax), Frank Foster (tenorsax), Hope, Percy Heath (bas) en Philly Joe Jones. Na deze sessie ging het Philly Joe Jones Quintet optreden in The Jazz Gallery, New York, met Freddie Hubbard (trompet), Phil Lassiter (altsax), Elmo Hope en Larry Ridley (bas).

Op 29 juni 1961 worden nog vier trio-nummers opgenomen: Hope, Percy Heath, Philly Joe Jones. Beide sessies zijn te beluisteren op OJC 1810, 'Homecoming!', alle composities van Hope.

Beluister dit album hier in zijn geheel:

<https://www.youtube.com/watch?v=wybeNU98q4w>

Op 9 en 14 november 1961 is Hope opnieuw in de Bell Sound Studios in NYC voor 'Elmo Hope Solo Piano And Duo Piano With Bertha Hope', 'Hope-Full', OJC 1872.

'The Melody Man: Joe Davis and the New York Scene, 1916-1978' verscheen in 2012, schrijver Bruce Bastin. Joe Davis (1896-1978) had een platenfirma om zwarte artiesten te promoten. Grote maatschappijen hadden hun handen vol met de Beatles en de Beach Boys. Davis bracht opnamen uit op zijn labels Beacon, Celebrity, Jay-Dee Records, halfweg de jaren zestig in kleine oplagen. Zijn partner was de legendarische discjockey Alan Freed (1921-1965) (Hij was tegen rassenscheiding en voor de integratie van zwarten, maar had geld aangenomen van songwriters om hun platen op de radio te draaien. Dat leidde tot het zogenoemde payola schandaal. Zogezegd vanwege het uitlokken van rellen, 'the police don't want you to have fun', werd Freed aangehouden. Hij stierf als een gebroken man.

Avid Jazz noteert voor de albums 'Here's Hope' en 'High Hope!' de foutieve opnamedatum 12 december 1961. Jordi Pujol van Fresh Sound Records – waar de albums opnieuw werden uitgebracht - weet ook niet waar Avid die opnamedatum vandaan haalde; die staat niet op de originele hoezen. Geobsedeerd door verschillende opnamedata in discografieën gingen we op zoek in het bovengenoemde boek van Bruce Bastin, met resultaat. Op 8 januari 1962 nodigt Joe Davis Elmo Hope, Paul Chambers (bas) en Philly Joe Jones (drums) uit in de Belvedere studios, New York. Tussen 18.00 en 20.00 uur worden negen titels van drieënhalve minuut ingespeeld. Zes daarvan staan op 'Here's Hope', Celebrity LP 209 (promotie met de slogan 'The First Major Jazz Album of 1962'). Op 10 januari **1962** werden drie titels van ongeveer vier minuten opgenomen, nu met Butch Warren (bas) en Granville Hogan (drums), die staan op Beacon LP 401, 'High Hope!', met de drie overgebleven nummers van 8 januari. Beide sessies op 'Elmo Hope Trio Plays His Own Compositions' (Fresh Sound 181). Bij het label Prevue PR 15 verscheen 'The Beacon & Celebrity Trio Recordings'.

Verondersteld is dat Hope in **1962** soms werkzaam was in de jazzclubs van de Bronx, Blue Morocco, Freddie's Bar, 845 Club. Eens wordt hij gemeld samen met saxofonist Tina Brooks.

[...vervolg op de volgende pagina linksboven](#)

Hope verdwijnt wegens een veroordeling voor drugmisbruik enkele maanden achter de tralies in Rikers Island Penitentiary, gevangeniscomplex gelegen tussen Queens en de Bronx (De stad kocht het eiland van Duits-Nederlandse afstammelingen van kolonist Abraham Ryken. Burgemeester Bill deBlasio wilde het complex sluiten, wellicht ook Eric Adams, sinds 1 januari 2022 de tweede zwarte burgemeester van New York, misschien toch in 2027.

Mark David Chapman, die John Lennon vermoordde op 8 december 1980, verbleef er. Ook Philly Joe Jones, Sonny Clark, Sonny Rollins en Elmo Hope kenden daar de binnenmuren.)

Eind 1962 speelde Hope met Jackie McLean, begin **1963** in een trio met Ray Kenney (bas) en Lex Humphries (drums). Hij is terug op 19 augustus 1963. 'Sounds From Rikers Island' is met het Elmo Hope Ensemble: Lawrence Jackson (trompet), Freddie Douglas (sopraansax), John Gilmore (tenorsax), Elmo Hope, Ronnie Boykins (bas), Philly Joe Jones en met zang van Earl Coleman en Marcelle Daniels op ieder een stuk (Audio Fidelity AFLP 2119), Fresh Sound 338. All Music Guide citeert Walt Dickerson foutief als producer, is niet vermeld op de originele hoestekst, wellicht was hij rechterhand bij Sid Frey.

Jazzcriticus Nat Hentoff (1925-2017) formuleerde een aanklacht over hoe de Amerikaanse overheid een druggebruiker behandelde. 'Opsluiting – now what sense does that make? If you tried to help him, he could still create!'. Hentoffs boek 'Hear Me Talkin' to Ya', geschreven samen met Nat Shapiro, hoewel uit 1955, blijft een standaardwerk voor elke jazzfan.

In september 1963 is Hope in een bezetting van zijn vriend Philly Joe Jones, met Tommy Turrentine (trompet), Charlie Greenlee (trombone), John Gilmore, Larry Ridley (bas), eens in trio, soms in groep. Is dat de Dauntless LP 12?

Op Kerstmis 1963 speelt Elmo Hope met bassist Richard Davis in het Baby Grand Café in Harlem. Plots komt saxofonist Albert Ayler (1936-1970) aanschuiven; hij speelt twintig minuten mee. In het publiek zat advocaat Bernard Stollman (1929-2015), hij nodigt Ayler, Gary Peacock (bas) en Sunny Murray (drums) uit op 10 juli 1964 voor zijn eerste ESP-Disk sessie.

...vervolg in de rechterkolom

Eind **1964** leidt Hope een trio met John Ore (bas) en Billy Higgins (drums).

Geplaagd door drugs en gezondheidsproblemen kan hij minder en minder optreden.

Op 8 mei **1966** maakt Hope zijn laatste studio-opnamen, met John Ore en Philly Joe Jones; op 9 mei is het met Clifford Jarvis (drums): 'Elmo Hope, The Final Sessions, Volume One, Volume Two', OJC 1765-1766. Bedoeling was die uit te brengen op Festival Records van Herb Abramson.

('Jonesin': The Life and Music of Philly Joe Jones' van Dustin E. Mallory verscheen in mei 2013 (Newark). In dat boek over Jones' 'return to New York' worden 8 en 9 mei 1966 als opnamedata genoemd op pagina 137. Door overschrijvingen van het materiaal op de labels Specialty, Inner City, OJC, Evidence is verwarring ontstaan over de opnamedata. Producer Michael Cuscuna laat ons weten: "Sorry I didn't have any documentation of the recording dates for these sessions. I worked on an OJC release of this material but the tapes were not dated, certainly May 8 and 9 makes a lot more sense".)

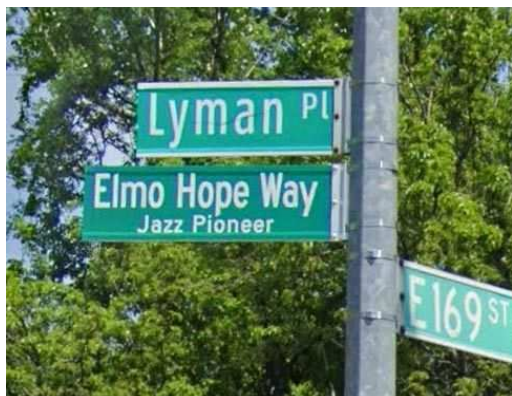
Hope speelt een laatste concert in de Judson Hall in NYC. Collega-pianist Horace Tapscott (1934-1999) vertelde: 'Hope's hands were all shot up and he couldn't play'.

Hope bezocht voor zijn drugsverslaving verschillende klinieken. Uiteindelijk verzeilde hij in het St. Clare's Hospital waar hij behandeld werd met een methadonprogramma. Helaas kreeg Hope hartproblemen. Hij wordt opgenomen wegens een longontsteking. Enkele weken later sterft Hope op 19 mei **1967**. Bertha was 31, samen hadden ze drie kinderen, Kevin, Daryl en Monica. Monica Hope werd jazzzangeres. Tijdens zijn begrafenis werd zijn compositie 'Monique' gespeeld, een ballade voor zijn dochter. (Rosemary was Elmo's tweede vrouw, voor haar componeerde hij 'Bellarosa' en 'Mirror mind rose'.)

De uitvaart was als een zoete herinnering aan wie hij was geweest en had kunnen zijn...

...vervolg op de volgende pagina linksboven

Elmo Hope bracht een groot deel van zijn leven door aan de Lyman Place in de Bronx, op 10 september 2016 werd een verkeersbord onthuld: Elmo Hope Way – Jazz Pioneer. Jimmy Owens, George Braith, Bobby Sanabria, T.S. Monk waren er bij:

BERTHA HOPE

nam enkele platen op onder eigen naam: oktober 1990, Bertha Hope Trio, 'In Search Of ..', met Walter Booker en Billy Higgins, SteepleChase 31276

januari 1991, Bertha Hope, 'Elmo's Fire', met Eddie Henderson, Junior Cook, Dave Riekenberg, Walter Booker, Leroy Williams, SteepleChase 31289

1992, Bertha Hope Trio, 'Between Two Kings, Dedicated to the Memory of Junior Cook (1934-1992)' met Walter Booker, Jimmy Cobb, Minor Music 801205

14 oktober 1999, Bertha Hope, 'Nothin' But Love, Dedicated to the Memory of Nat Adderley', met Walter Booker en Jimmy Cobb, Reservoir Music 161 (opgelet, pas tien weken na deze opnamen overlijdt trompettist Nat Adderley op zondag 2 januari 2000).

26 februari 1998: 'Soul Folks' is een live-registratie van Frank Lowe (tenorsax), Jack Walrath (trompet), Bertha Hope (piano), Steve Neil (bas) en Ralph Peterson (drums), met 'Mirror-mind rose' - dat ook op het album 'The Fox' van Harold Land staat - No More Records 010.

Mei 1998: Bertha Hope speelt drie nummers met het Seattle jazztrio New Stories op 'Hope Is In The Air - The Music of Elmo Hope', producer Don Sickler, Origin Records 82434.

In 1999 vormde Bertha Hope met bassist Walter Booker het ELMOllenium-ensemble, in het bijzonder om Elmo's composities en arrangementen uit te voeren. De originelen daarvan gingen verloren in ...[vervolg in de rechterkolom](#)

een brand. Hope had een relatie met Booker. De romance begon begin jaren tachtig tijdens een concert met de vier Walters: Walter Bishop (1927-1998), Walter Davis (1932-1990), Walter Bolden (1925-2002) en Walter Booker (1933-2006). Bertha trouwde met Booker in 2004. All Music Guide geeft voor Bertha: geboren 23 januari 1910, Vicksburg, MS. Tweemaal mis. Ze is geboren op 8 november 1936 in Los Angeles.

Nog wat losse opmerkingen en een luistertip tot slot:

In oktober 2001 speelde pianist Eric Reed een 'Tribute to Elmo Hope' in het Miller Theater van de Columbia University met Bertha Hope, Joe Lovano en Kenny Washington.

In 1980 riep Chuck Berg op in Down Beat om Hope de eer te geven die hem toekomt. Zijn loopbaan 'should be re-evaluated'. Hetzelfde lot onderging Herbie Nichols. Pas nu wordt hun muziek bestudeerd en naar waarde geschat.

Luistertip: de compositie 'Hope N° 2' van Archie Shepp staat op 'Roswell Rudd & Archie Shepp', met Grachan Moncur III, Reggie Workman, Andrew Cyrille, Live In New York, The Jazz Standard, 23 en 24 september 2000, EmArcy 013482. Prachtig. Luister hier: <https://bit.ly/3kgG7b1>.

Paul Moer (1916-2010) Trio 'Plays the Music of Elmo Hope', met John Heard (bas), Lawrence Marable (drums), Sage & Sound Studio, Hollywood, 19 en 20 april 1991, Fresh Sound 5008.

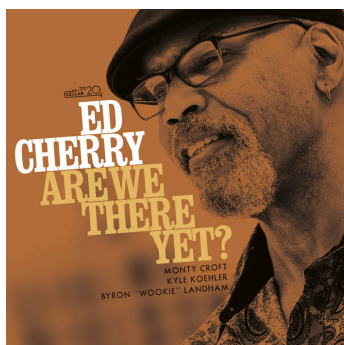
The Gradischnig/Raible Quintet toert in Engeland van 13 tot 18 maart 2023 met een Elmo Hope Project. Hope zou dit jaar honderd geworden zijn. Het kwintet heeft de volgende bezetting: de Duitser Claus Raible (piano), de Oostenrijker Herwig Gradischnig (tenorsax), uit U.K. Steve Fishwick (trompet), de Zwitser Giorgos Antoniou (bas) en uit het Verenigd Koninkrijk Matt Home (drums). Ze maakten twee platen: 'Searchin' For Hope', opgenomen 14-15 april 2015, Alessa 1042 (zie Jazz'Halo, 5 februari 2016) en 'Mo Is On - The Music of Elmo Hope Volume 2', opgenomen 20 maart 2018, Master Chord Studio in Londen, Trio Records TR 604.

Ten slotte: er zijn twee Elmo Hope discografieën: één van Noal Cohen, één van Jan Evensmo.

Erik Carrette

JAZZWEEK TOP DRIE

20 februari 2023

1 Ed Cherry

Are We There Yet?
(Cellar Music Group)

2 Samara Joy

Linger Awhile
(Verve)

3 Houston Person

Reminiscing At Rudy's
(HighNote)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Serge Julien, Peter J. Kortzen, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Bart

• Noorman, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

1 februari 2023

Henning Bolte, *Written in Music* (Netherlands)

GEORGE DUMITRIU

Monk On Viola (Evil Rabbit Records)

Sebastian Scotney, *LondonJazz News* (UK)

SEBASTIAN ROCHFORD, KIT DOWNES

A Short Diary (ECM)

Patrik Sandberg, *Jazz* (Sweden)

LAKECIA BENJAMIN

Phoenix (Whirlwind Recordings)

Cim Meyer, *Jazz Special* (Denmark)

FREDRIK LUNDIN AND ODENSE JAZZ ORCHESTRA

It Takes All Kinds To Make A World (April Records)

Lars Mossefinn, *Dag og tid* (Norway)

Madli-Liis Parts, *Muusika* (Estonia)

EYOLF DALE TRIO

The Wayfarers (Edition Records)

Matthieu Jouan, *Citizenjazz.com* (France)

ANJA LAUVDAL

From A Story Now Lost (Smalltown Supersound)

Axel Stinshoff, *Jazz Thing* (Germany)

KENNY BARRON

The Source (Artwork Records)

Luca Vitali, *Giornale della Musica* (Italy)

HOLSEN & CASSIERS

Walking In Circles (Stroom Records)

Yves Tassin, *JazzMania* (Belgium)

Viktor Bensusan, *Jazzdergisi.com* (Turkey)

ESBJÖRN SVENSSON

Home.S (ACT Music)

Jos Demol, *Jazzhalo.be* (Belgium)

LILLY JOEL

Plays The Organ – Sibyl Of The Rhine (Sub Rosa Records)

Christof Thurnherr, *Jazz'n'More* (Switzerland)

LONDON BREW

London Brew (None)

Kaspars Zavileiskis, *Jazzin.lv* (Latvia)

AUZIŅŠ - ČUDARS – ARUTYUNYAN

Tutti Off Duty (SKANi)

Jacek Brun, *Jazz-fun.de* (Germany)

TONY LAKATOS

Blue Chili (Skip Records)

Paweł Brodowski, *Jazz Forum* (Poland)

MAREK POSPIESZALSKI

Polish Composers Of The 20th Century (Clean Feed)

Mike Flynn, *Jazzwise* (UK)

CONIC ROSE

Heller Tag (Self released)

Jan Granlie, *Salt-peanuts.eu* (Pan-Scandinavian)

BRUUN/KJÆRGAARD/WESTERGAARD

Thēsaurōs (ILK RECORDS)

Christine Stephan, *JAZZTHETIK* (Germany)

SUNNA GUNNLAUGS

Becoming (Sunny Records)

Nuno Catarino, *Jazz.pt* (Portugal)

RITA MARIA/JOÃO MORTÁGUA/MANÉ FERNANDES

Quang Ny Lys (Roda Music)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.

Actuele berichten en concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>